

מועצה מקומית אורנית

פרוטוקול ישיבת מועצה מן המניין מס' 28

מיום שלישי, ז' באב תש"פ, 28.07.20

מועצה מקומית אורנית
ישיבת מועצה מן המניין מס' 28
מיום שלישי, ז' באב תש"פ, 28.07.20

<u>משתתפים:</u>		
מר ניר ברטל	-	ראש המועצה
גב' צדוק תמר	-	חברת מועצה
מר אודי וילד	-	חבר מועצה
גב' אורנה רייטר	-	חברת מועצה
מר אלעד כהן	-	חבר מועצה
מר דורון טישלר	-	חבר מועצה
מר בועז בגריש	-	חבר מועצה
מר דוד כץ	-	חבר מועצה
גב' אביבית אבורוס	-	חברת מועצה

<u>מוזמנים:</u>		
מר רועי מוסט	-	מנכ"ל המועצה
מר רונן נדבורני	-	מהנדס
עו"ד עדי הדר		

<u>חסרים:</u>		
גב' קרן פנקר	-	חברת מועצה
מר דקל קרבר	-	חבר מועצה

על סדר היום:

1. אישור אומדן כופר חנייה.
2. מתן סמכויות פיקוח למר שקד אביטל ת"ז 308546993, עפ"י הדין מפקח מטעם המועצה לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (76) וכן לפי חוקי העזר של המועצה.
3. מתן סמכויות פיקוח למר יוסף משייב ת"ז 314202177, עפ"י הדין כמפקח מטעם המועצה לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (76) וכל לפי חוקי העזר של המועצה.
4. אישור יציאה למכרז משותף ואישור מר אודי וילד כנציג המועצה בועדת המכרזים המשותפת לאורנית, שערי תקווה ואלקנה במכרז פינוי אשפה.
5. אישור נציגי הרכב המועצה הדתית.
6. תוספת לתב"ר 504 להקמת חטי"ב ממלכתית (תיכון) ע"ס 79,000 ₪ לסיום התקנת המעלית. מקור מימון: משרד החינוך.
7. הנחות בארנונה (מחוץ לסדר היום).

מר ניר ברטל: ערב טוב לכולם. אנחנו ישיבה מס' 28. היינו צריכים להתכנס שבוע

שעבר, אבל שבוע שעבר היה לנו רק נושא אחד מוכן או בשל על סדר היום אז הזזנו את הישיבה להשבוע. ולא חסר. אז בוא נתחיל. הנושא הראשון,

מר אלעד כהן: רגע, רק הערה טכנית שחובה להעיר אותה בתחילת הפרוטוקול.

מר ניר ברטל: לא, לא חובה. רגע, שנייה. הנושא הראשון לסדר היום זה העניין של כופר החנייה.

מר אלעד כהן: רגע, סליחה. מבחינת החוק אני חייב להגיד את זה בפתח הישיבה.

מר ניר ברטל: בבקשה.

מר אלעד כהן: לא אני קבעתי את החוק, מה לעשות. אני הגשתי לך הסתייגות או בקשה לתקן את הפרוטוקולים של הישיבות. למעשה זה לא הישיבה האחרונה, זה הלפני לפני. ולא קיבלתי התייחסות. עכשיו מה לעשות שלפי התקנון,

מר ניר ברטל: לא, קיבלת התייחסות.

מר אלעד כהן: לא קיבלתי התייחסות לדרישה שלי לתקן.

מר ניר ברטל: קיבלת.

מר אלעד כהן: מה זאת אומרת קיבלתי?

מר ניר ברטל: התיקונים, את הפרוטוקולים.

מר אלעד כהן: לא, אתה מתבלבל. אני אחרי שקיבלתי, בוא נעמיד דברים על דיוקם. אחרי שקיבלתי את הפרוטוקול המתומלל ועיינתי בו וראיתי שב-80, 90 אחוז מהמקרים שם הדובר לא רשום, שלחתי מכתב, עם העתק כמובן לכולם, וביקשתי לתקן את הפרוטוקול, כדי שיוסיפו את שם הדובר. אני לא ראיתי תגובה לזה, אלא אם כן פספסתי.

מר רועי מוסט: אנחנו יושבים על –

מר ניר ברטל: בסדר, רגע, אבל רועי. זה לא נושא על סדר היום.

מר אלעד כהן: לא, אבל מבחינת הדין אני חייב להעיר על זה. אחרת הפרוטוקול נחשב כמאושר.

מר ניר ברטל: לא, הוא לא מאושר. והוא מועבר להערות כרגיל, לפני שהוא יאושר. ואנחנו עושים שם את התיקונים.

(1) אישור אומדן כופר חנייה.

מר ניר ברטל: נושא כופר חנייה. אני רגע אזכיר על מה מדובר ומה הנושא פה על סדר היום. יש תביעה שאישרה בעצם, אני חושב שאורנית המועצה היחידה ביהודה ושומרון שמאפשרת במקום לבנות חנייה, נניח מישהו שרוצה לבנות בית ורוצה לוותר על חנייה אחת במקום

שתיים, יכול לשלם כופר, סכום כסף מסוים למועצה, שנכנס לקרן ייעודית, קרן חנייה. ואז המועצה עם הכסף הזה צריכה במרחק של 300 מטר, אם אני זוכר נכון, סביב ביתו, להקים חנייה. אנחנו בתהליכים עוד מקדימים של כל התהליך. אישרנו בוועדת תכנון ובנייה את הנושא. פתחנו חשבון ייעודי לקרן ומה שאנחנו נדרשים כרגע זה בעצם לאשר את השמאות. הוצאנו את הבקשה, כמה צריך לשלם לשמאי. ככה נהוג. השמאי עשה דוח. שלחנו לכם את הדוח. אני רגע אעבור על הסכומים שיהיו גם לפרוטוקול. אז היום על סדר היום לאשר רק את השמאות. והתהליכים הבאים יהיו שבעצם אם מישהו ירצה לממש את אותו כופר חנייה, וכרגע יש לנו בקשה אחת, זה יצטרך לעלות לוועדת תכנון ובנייה, שתאשר את זה. ואחרי זה גם למועצה, שתאשר את אותו כופר חנייה.

קודם כל, למה זה עולה הדבר הזה בכלל? האם הנושא של כופר חנייה

מר בועז בגריש:

זה משהו שאישרנו אותו?

רונן, אתה רוצה להסביר למה זה עולה ומה כבר אישרנו?

מר ניר ברטל:

כן. קודם כל לא אושר עדיין. מדובר בתב"ע שאושרה לפני שנתיים,

מר רונו נדבורני:

לדעתי. שבה אפשרות -

איזו תב"ע?

מר בועז בגריש:

121/22.

מר ניר ברטל:

מה זה?

מר בועז בגריש:

תב"ע רוחבית, להסדרת כמה נושאים, שאחד מהם, החשוב, זה

מר רונו נדבורני:

הסדרת כופר חנייה. הרעיון היה, במקרים מסוימים, כשיש מגרשים גדולים שניתנים על פי תב"ע לחלוקה, ובהם אין אפשרות להראות ארבע מקומות חנייה. זו אפשרות אחת.

מר בועז בגריש: זה על מגרש של 600 מטר, לצורך העניין?

מר רונן נדבורני: לדוגמה.

מר בועז בגריש: אוקיי. כי ב-300 צריך שניים, אז אני עושה את האנלוגיה.

מר רונן נדבורני: לא, זה לכל יחידת דיור חייבים שניים. וברגע שיש לך מגרש אחד גדול,

מר דוד כץ: לכל בית. משפחה צריכה שתי חניות.

מר בועז בגריש: רגע, אז על 600 מטר לצורך העניין צריך שתיים.

מר דורון טישלר: אלא אם כן הוא מחלק ובונה עוד אחד, הוא צריך עוד שתיים.

מר רונן נדבורני: במקרה שאפשר, אנחנו דורשים. במקרים שאי אפשר, אז זאת האפשרות שלו לבצע את מה שמותר לו בתב"ע, ועדיין לעמוד בדרישות.

מר אלעד כהן: בוא נדייק. בוא נבקש -

מר בועז בגריש: שנייה, תן לי רגע. אני התחלתי. יש לי שאלות. אתה בא ולפי מה

שהבנתי שם, נושא של כופר חנייה, אני עוד לא הבנתי את ההקשר ולמה, וכאילו אם זה קשור למשהו ספציפי, וגם אם לא אז יש לי קושי עם העניין הזה, כי אני שואל, אם נגיד אני צריך לעשות עכשיו חניות. ומשום מה מצאו לי מערת נטיפים כמו שיש פה. חשבתי לעשות חנייה תת קרקעית, ואני לא יכול לעשות. למה אני צריך לשלם רק 50%? זאת אומרת סבבה לי. אבל למה אנחנו צריכים לאשר כזה דבר? למה שהוא לא ישלם 100%? הוא צריך לתת חנייה. אני הולך לתת לו עכשיו מראש, גם אם הוא לא יעשה חנייה אצלו בבית, וגם יקבל את זה בהנחה? איפה ההיגיון? אני רוצה לשאול אותך כגורם מקצועי, תסביר לי.

מר ניר ברטל: לא הבנתי מה זה 50% רק ולא 100%?

מר בועז בגריש: נדמה לי שכתוב שם שאם זה קרוב למגרש, אז הוא משלם 80%. ואם זה רחוק מהמגרש, אולי לא הבנתי.

מר רונן נדבורני: יש שם הבחנה בין כמה אפשרויות. בטבלה אפשר לראות.

מר בועז בגריש: אתה יכול להסביר אותה?

מר רונן נדבורני: לדעתי לא מדובר ב-50%.

מר בועז בגריש: בוא, אתה יכול להסביר אותה?

מר ניר ברטל: אז רגע. קודם אני אקריא מהתב"ע הרוחבית, סעיף 8 לתב"ע 121/22.

סעיף 8. מקרים מיוחדים. הוועדה, הכוונה לוועדת תכנון ובנייה, רשאית להחליט על מתן פטור מהתקנת חנייה/חניות בתוך גבולות המגרש על פי תקן החנייה, בתמורה לתשלום כופר. בסדר? סעיף

8.2. מרחק ההליכה מהמגרש לחנייה הציבורית לא יעלה על 300 מטר. כלומר שצריכה להיות חנייה ציבורית 300 מטר מהבית. אין הצמדה של החנייה הציבורית למגרש הנ"ל. השימוש בחנייה הציבורית הוא על בסיס מקום פנוי. זאת אומרת אתה דואג שתהיה חנייה חלופית 300 מטר מהבית, אבל היא לא חנייה אישית של הבית. היא חנייה עדיין ציבורית. גובה כופר החנייה ייקבע על פי שומה, שתיערך ותעודכן על ידי שמאי מקרקעין מוסמך מטעם המועצה, ותאושר על ידי הוועדה מעת לעת.

מר בועז בגריש: מה זה אומר?

מר ניר ברטל: מה שרונון הסביר, אני אחזור. יש סמכות לוועדת תכנון ובנייה, ואחרי זה באישור המועצה, שמישהו שצריך שתהיה לו חנייה בבית, במקום שהוא יעשה חנייה, ישלם כופר. ישלם כסף. דבר ראשון, צריך שתהיה חנייה ציבורית במרחק 300 מטר מהבית, והחנייה הזאת לכולם. והשמאות כמה הוא ישלם זה יהיה על פי שמאי ויאושר בוועדה.

מר בועז בגריש: שתי שאלות. אחד, היה ואין חנייה קרובה ב-300 מטר. מה קורה?

מר ניר ברטל: לא יאושר לו, לא יתאפשר לו לעשות כופר.

מר בועז בגריש: זאת אומרת גם אם זה ישאיר לו שביל של מטר לצורך העניין, אני עכשיו מקצין, יישאר לו שביל של מטר, הוא יהיה חייב לעשות את החניות בתוך הבית.

מר דוד כץ: או שלא תאושר התוכנית.

מר רונון נדבורני: זה לא חוקי כי זה לא עומד בתב"ע. התב"ע דורשת חנייה ציבורית

300 מטר,

מר בועז בגריש: לא, לא, בסדר. אני אומר עכשיו, לצורך העניין, מקרה. אין חנייה קרובה ציבורית בטווח של ה-300 מטר. זאת אומרת הוא חייב לתכנן את הבית בצורה כזאת, שיקטין אותו, שיעשה מה שהוא צריך לעמוד בתנאים של התכנון ובנייה ובתנאי התב"ע. והוא צריך לעשות חניות בתוך הבית.

מר רונן נדבורני: במגרש, כן.

מר בועז בגריש: במגרש. עכשיו, בוא נלך למקרה שני. אחד, האם יש מקרה שבו אנחנו יכולים להגיד לו 'חנייה רחוקה יותר. יש חנייה ציבורית בטווח יותר גדול מ-300 מטר'. יש?

מר רונן נדבורני: אסור לפי התב"ע לאשר את זה.

מר בועז בגריש: הבנתי. אז זה פתרנו. אוקיי. ועכשיו, נגיד שיש את החנייה הזאת של ה-300 מטר.

מר דוד כץ: רחוב הדקל. כאילו הקצה שלכם. הקצה זה כאילו ציבורי. זה לא משויד למישהו. אם יש שם מספיק מקום, נכון?

מר בועז בגריש: דווקא במקרה ההוא, באופן עקרוני, חוץ מאדון יואל אדלר, אין לי בעיה להגיד את שמו,

מר ניר ברטל: השאלה אם לו יש בעיה.

מר בועז בגריש: הוא חבר שלי. אני לא יודע מה יקרה אחרי הישיבה.

מר דוד כץ: לא, אז זה כן משויך? שם זה כן משויך? זה לא משויך.

מר בועז בגריש: לא, אבל עוד פעם. השאלה שלי היא עקרונית ומעניין אותי ואני רוצה לדעת. אני לא מתכוון ללכת למקום של לבוא ולתת לבן אדם שלא יכול לעשות לשלם פחות. זאת אומרת, אין לי בעיה אם צריך לבוא, ללכת לקראת. אבל שהוא יממן את עלות החנייה. ועכשיו אני שואל, איך קובעים את הערך של השווי של החנייה.

מר ניר ברטל: אז בדיוק על זה התכנסנו. יש אנשים מומחים לתחום. לקחנו אחד, שמאי, עשה דוח. והתוצאות של הדוח אומרות שאם אתה רוצה לעשות כופר חנייה על חניית מגורים, אתה צריך לשלם 43,040. אם זה מישהו שרוצה משרד, לחנייה. זה 53,800 לחנייה של 25 מ"ר. צריך לשלם מהקרן 43,000. אם זו חנייה חלף במשרדים או במסחר,

מר בועז בגריש: לא, לא, באמת נראה לי,

מר ניר ברטל: 43,000 שקל.

מר בועז בגריש: 43,000 שקל. אבל מה זה ה-50?

מר ניר ברטל: זו כבר צורת החישוב שלו.

מר בועז בגריש: מי משלם את הדלתא הזאת, בין ה-50?

מר ניר ברטל: אין דלתא.

מר בועז בגריש: אז מה? זה סתם כאילו המספר 50,000?

מר ניר ברטל: לא, לא סתם. זה המספר שבן אדם צריך לשלם כנגד החנייה.

מר בועז בגריש: אז למה הוא צריך לשלם 43? זו השאלה שלי.

מר רונן נדבורני: זה חישוב של שמאי שלוקח בחשבון כמה פרמטרים. אחד מהם זה

עלות הביצוע עצמו, ערך קרקע, יש כל מיני סעיפים שהוא לוקח בחשבון כשהוא עושה חשבון.

מר ניר ברטל: קראת את הדוח, בועז?

מר בועז בגריש: מרוב שהתבלבלתי אני שואל את השאלות. אני בן אדם פשוט, ותן לי

פשוט פשוט. אל תסבך אותי. תגיד לי בעברית פשוטה כמה יעלה, ישלם הבן אדם, אייווה, הנה

הצבעתי. תגיד לי לא, בוא תעצור את הכל, תסביר לי מה הולך. אני לא הולך לממן עכשיו מישהו שגם

ייתן לו גינה גדולה ויפה ונחמדה ואנחנו נשלם מכספי משלם המיסים את החנייה שלו. רגע, רגע, אל

תתקיפו אותי. אני שואל בעל מקצוע. אם אתם הבאתם, אני רוצה לדעת שאתם הבאתם משהו אפוי.

מבחינתי משהו אפוי זה בא ואומר, אם אנחנו באים ואומרים כמה יעלה? הוא משלם, סבבה לאללה.

מר רונן נדבורני: אז קודם כל זה אפוי. יש שמאי שהכין את השמאות.

מר בועז בגריש: לא יודע, ראיתי אתמול 'המטבח המנצח'. אמנם זה היה של יום

קודם, אבל ראיתי הקובנה לא היתה מאה אחוז שם.

מר רונן נדבורני: כל מקרה לגופו יבוא למפתן הוועדה להחלטה.

מר אלעד כהן: אז למה צריך לקבל איזשהי החלטה על אומדן כללי, כשבסופו,

מר ניר ברטל: לא על המחיר.

מר אלעד כהן: שנייה, אני חושב שיותר חכם לבוא כשיהיה מקרה קונקרטי, ולבדוק את המקרה הקונקרטי גם בהקשר של העלות הזאת. ולבוא ולתת עכשיו איזשהו מספר, בוא נתחיל עם זה שאני מניח שזה ייושם במקרים מאוד חריגים. נתחיל עם זה. ואני מניח שבין מקרה למקרה יעבור הרבה זמן. ולאשר היום ב-2020 משהו שאולי יהיה רלוונטי ל-2022, בעיני זה לא רציני.

מר בועז בגריש: למה עכשיו?

מר אלעד כהן: השאלה אם לא יותר חכם,

מר ניר ברטל: יש בקשה אחת.

מר אלעד כהן: אה, יש בקשה זה כבר עניין אחר. אז כשיש בקשה, תפרסו את כל הנתונים לגבי הבקשה ונבחן אותה.

מר בועז בגריש: אלעד, מבחינתי זה לא צריך -

טוב, בסדר, הבנתי. נעשה סדר. עוד שאלות?

מר ניר ברטל:

אני רק רוצה לדעת בסוף, אני את המספרים לא הבנתי.

מר בועז בגריש:

מר ניר ברטל: אז אני אסביר לך את המספרים. מי שרוצה כופר חנייה לחניית מגורים, צריך לשלם 43,000 שקל. חנייה במסחר ותעשייה 26,900. חניית מגורים מקורה, אני לא חושב שיש לנו בכלל אופציה כזו באורנית זה 92,000 שקל, וחניית מסחר ותעשייה מקורה 57,000 שקל. אלו המספרים. זה מה שצריך לשלם. רגע, רגע, אחד אחד. אחרי זה אלעד ואחרי זה אורנה.

אני רק רוצה בסוף, האם הם מממנים מאה אחוז מעלות החנייה. זו

מר בועז בגריש:

השאלה שלי.

התשובה לפי זה – לא.

גב' אורנה רייטר:

זה מה שאני מבין. אני שואל.

מר בועז בגריש:

גב' אורנה רייטר: אני רוצה רגע לדבר לגבי עקרונות התחשיב. מה שנאמר פה, שיש שלושה סוגי חניונים. חניון פתוח על קרקעי, חניון במבנה על קרקעי, חניון תת קרקעי. משום מה הונחה ההנחה שלאור אופיו של הישוב, לא יהיו חניונים תת קרקעיים. עכשיו, אנחנו פה הולכים להצביע על אומדן שילווה אותנו. שקודם הנושא של עתודות ובית הקפה/מרכז מסחרי, דובר שם על חניון תת קרקעי. תכנון המועצה העתידית איפשהו באזור מגרש הכדורסל במרכז שם, איפה שסניף הדואר, דובר על חניון תת קרקעי.

בלו סקאי גם.

גב' צדוק תמר:

גב' אורנה רייטר: בלו סקאי גם יש חניון תת קרקעי. למה עקרונות התחשיב לא

לוקחים בחשבון חניון תת קרקעי? זאת שאלה אחת.

מר ניר ברטל: לוקחים בחשבון.

גב' אורנה רייטר: לא,

מר ניר ברטל: הם כן.

גב' אורנה רייטר: גביית גובה התשלום לקרן החנייה לאור אופיו של היישוב, הונח כי

החניונים שיוקמו יהיו על מקרקעין פתוחים או חניונים מקורים בלבד.

מר ניר ברטל: חנייה מקורה,

גב' אורנה רייטר: תת קרקעי לא נכנס. מישהו נתן את החשיבה הזאת.

מר ניר ברטל: אז מעולה. אז כשיהיה רלוונטי תת קרקעי, נעשה שומה,

גב' אורנה רייטר: לא, לא, לא.

מר אלעד כהן: אנחנו נצביע על משהו כללי.

מר ניר ברטל: לא, אתה מצביע על הארבעה שיש פה.

מר בועז בגריש: הראה לי עכשיו דורון את הטבלה. בסוף כתוב שם 50% קרן,

גב' אורנה רייטר: עכשיו, שנייה, שנייה. במקרה שהחניון, בועז, פשוט מתודולוגיה. במקרה שהחניון אשר יוקם יהיה ציבורי, מקום החנייה בגינו מחושב תשלום קרן חנייה, לא משנה, הוא בא בחשבון כי השתתפות בקרן תהיה בשיעור של 50% ממקום החנייה. מהעלות. זאת אומרת אנחנו, באורנית יש מצוקת חנייה. אין שום כוונה להקל בזה. אני חושבת שדווקא צריכים להחמיר בזה. לפיכך, האומדן פה הוא אומדן שלדעתי שגוי. לנו ביישוב אורנית, אחד, לא לוקחים בחשבון חניון תת קרקעי בתחשיב, שכנראה זו עלות יותר גבוהה. שניים, 50% אם זה אינו צמוד. 80% אם זה כן צמוד. זהו. ופה הוסבר משהו על ידי גזבר העירייה, תהיה השתתפות, אם זה יהיה צמוד, 80%. זאת אומרת אני יכולה לא להקים חניון, אני לא יודעת אם זה קרה פה בכלל באורנית. אני נמצאת פה 30 ומשהו שנה, זה לא קרה מעולם.

מר אודי וילד: אורנה, תסתכלי בפתיח. יש פה איזה התחייבות שאומרת,

גב' אורנה רייטר: אין לי את ההדפסה.

מר אודי וילד: הדף הראשון זה מה שהוא כותב. אז הוא אומר שבמקרה של אורנית, מדובר בחנייה קרובה לנכס המגורים ומשמשת ספציפית את בעלי הנכס. זה לא המקרה שחשבנו. בטח לא מבנה המועצה, בטח לא מרכז מסחרי.

גב' אורנה רייטר: למה לא להשתמש בזה? זו תב"ע רוחבית.

מר אודי וילד: אין שם כופר חנייה. הוא חייב לבנות חניון. הוא לא ישלם כופר חנייה

כי הוא חייב לבנות את החניון.

גב' אורנה רייטר: למה? כשדיברנו בעתודות, אחד הדברים שהוא העלה זה לעשות כופר

חנייה ולחנות במגרש החום של המועצה. אתה היית יחד איתי,

מר אלעד כהן: יש פרוטוקול אפילו של -

מר אודי וילד: זה לא משהו שפה -

גב' אורנה רייטר: אבל מי אומר שזה לא יתפוס? אבל יש פה משרדים.

מר אודי וילד: בניין מגורים. מה ...

גב' אורנה רייטר: סליחה, אודי, אודי. תסתכל בהמשך. הטבלה מדברת גם על מגורים

וגם על מסחרי.

מר אודי וילד: נכון.

גב' אורנה רייטר: אוקיי. וזה מה שאתה מאשר.

מר ניר ברטל: תודה. עוד משהו אורנה?

גב' אורנה רייטר: לא. אני לא חושבת שצריכים לאשר את זה.

תודה. אלעד.

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן: אני מתחבר לחלק מהדברים שאורנה אמרה. מי שמעניין בחוות הדעת רואה בבירור שחוות הדעת היא לא מוגבלת וכפופה למקרה קונקרטי. היא יותר רוחבית, והיא מנסה לכלול שלל מקרים. ואני אומר לעצמי, למה אנחנו צריכים כרגע לקבל החלטה בעניין עלויות, כשאין לנו מקרה קונקרטי. והיא מה שנקרא רוחבית ומתייחסת לשלל מקרים. יותר ראוי ויותר נכון שכשמגיע מקרה קונקרטי ותושב מבקש את ההטבה הזו, אגב, זה עובר דרך ועדת תכנון וארוכה הדרך, אבל זה ממש לא משנה. כשמגיע מקרה כזה, אז מבקשים שתוצג הערכה עדכנית שהיא מוגבלת למקרה הקונקרטי הזה, ולוקחת בחשבון רק את העובדות הספציפיות של המקרה הזה. ומאחר ואין לנו מקרה כזה, אמרתם שיש איזשהו מקרה מה שנקרא באוויר. אם יש מקרה באוויר, סבבה. תציגו אותו למומחה, ייתן את דעתו ונקבל החלטה. חוות הדעת הזו היא לא חוות דעת שמצומצמת למקרה אחד. היא רוחבית. ולכן אני לא חושב שאנחנו צריכים לקבל כרגע החלטה.

בעצם מה שאתה מציע, שתהיה שמאות לכל מקרה ומקרה?

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן: בוודאי. יכולות לעבור שנים בין מקרה למקרה, ואין דין חנייה פרטית במקום X כדין חנייה פרטית במקום Y. בעתודות השטח מישורי, בנוף אורנית השטח הוא תלות. למה אנחנו צריכים לקבל החלטה כזאת?

תודה. עוד מישהו רוצה להגיד משהו?

מר ניר ברטל:

מר אודי וילד: אני רק רוצה להוסיף שהתביע אושרה כבר. לא מדובר פה על לאשר תביע. התביע אושרה. כל מה שאתם מתבקשים זה לאשר את השומה שבגינה אפשר לממש. ... ובכל

מקרה ייבחן לגופו.

גב' אורנה רייטר: השומה מוטעית.

מר אלעד כהן: אבל האומדן לא ייבחן לגופו, כי ברגע שהיא קבעה תעריף, אז התעריף

הזה יחייב וירוצו ... אבל למה אנחנו צריכים לעשות את זה? למה?

מר ניר ברטל: הדברים ברורים. אורנה אומרת שחסרה התייחסות לחנייה תת

קרקעית,

גב' אורנה רייטר: ו-50 ו-80 אחוז.

מר ניר ברטל: ו-50 ו-80 אחוז. אלעד אומר שצריכה בעצם שמאות פר מגרש

ספציפית. ובוועז מה אמרת?

מר בועז בגריש: כמו העוגה של שרה. פשוט פשוט פשוט.

מר ניר ברטל: לא, אלעד. זה דווקא סותר את מה ששני החברים האחרים אמרו.

שמסובך, מסובך, מסובך. לא הצלחתי להבין בסוף מה הדרישה.

מר רונן נדבורני: התשלום בעצם נכנס לקרן. הוא לא בא לממן משהו ספציפי. הוא נכנס

לקרן ומתוך הקרן,

מר בועז בגריש: מבחינתי, הדבר המהותי, אני רוצה לדעת שבסופו של דבר מאה אחוז

הבן אדם משלם. זה שהוא לא עושה את החנייה אצלו בבית, אלא שצריך כתוצאה מזה -

מר ניר ברטל: אין בעיה. אז אתה בעצם אומר, אתה דורש שהשמאות לא תהיה כמו

שהשמאי אמר. שבן אדם צריך לשלם את מלוא עלויות החנייה, למרות שזו לא חנייה פרטית, זו חנייה ציבורית.

מר בועז בגריש: נכון.

מר ניר ברטל: מאה אחוז. בסדר גמור. הערות נוספות?

גב' צדוק תמר: למה אין פה יועמ"ש?

מר ניר ברטל: הוא צריך להגיע והוא היה אמור להגיע בשמונה וחצי. ביקשנו

להקדים, לצורך זה ביקשתי ממנו שיגיע כמה שהוא יכול והוא בדרך.

גב' צדוק תמר: אני לא רוצה להצביע בלי יועמ"ש. זה לא נראה לי נכון.

מר ניר ברטל: בסדר. אין מניעה חוקית, ככל שאני יודע. אבל זו עמדתך.

דובר: הוא מוזמן. הוא לא חייב להיות פה.

מר ניר ברטל: עוד מישהו רוצה להגיד משהו? מעולה. אז אני אגיד כמה דברים

ונצביע. אנחנו פעלנו כמו שאנחנו מבינים את התביעה שנעשתה לפני, לא זוכר, שנתיים או שלוש. ולפי סעיף 8.4 שאני אחזור עליו, שכופר החנייה ייקבע על פי שומה, על פי שמאי, שתיערך ותעודכן על ידי

שומת מקרקעין ותעודכן מעת לעת ותאושר על ידי המועצה. אז בעצם זה מה שעשינו. פעלנו על פי התב"ע. ערכנו שמאית על ידי שמאי מקרקעין מוסמך, שהוא יודע להכניס את כל השיקולים. למשל אם אתה בונה חנייה שהיא ציבורית, אז רק 50% ממך שהכופר משולם על ידו ישלם אותה ולא 100%. ואנחנו מביאים אותה לאישור. ואנחנו נעדכן אותה מעת לעת, לפי הצורך. השמאות הוצגה, עם כל השיקולים והמתודולוגיה. אפשר להסכים, אפשר לא להסכים, אפשר לא לאשר. הכל בסדר. ואני אגיד שההערה שלך, אלעד, שאתה אומר הכל ביחד, בעצם יש לנו סדר פעולות שאי אפשר להביא את הכל ביחד. אנחנו קודם כל אישרנו את זה בוועדת תכנון ובנייה. פתחנו קרן חדשה לחשבון, אני חושב שאפילו פתיחת הקרן אושרה במליאה. שנייה, אלעד, תודה. אתה מפריע לי, תודה. אישרנו במליאת המועצה את פתיחת הקרן, יצאנו לשמאות. אנחנו מביאים את השמאות. אם היא תאושר היום, אז השלב הבא שתגיע לוועדת תכנון ובנייה אותה בקשה ספציפית של תושב. אם זה יאושר בוועדת תכנון ובנייה, זה יחזור שוב למליאה, כי סמכויות אחרות לוועדת תכנון ובנייה ולמליאה גם לאישור. ובכל שלב, כל אחת מהאיסטנציות האלה, או ועדת תכנון ובנייה או המועצה יכולה להגיד אני לא מאשרת, כי הוא סתם מנצל, או רוצה יותר גינה וזה לא מתאים לי. או כי השמאות לא מעודכנת למקרה הספציפי הזה, או כי מדברים על חניון תת קרקעית ובכלל השמאות לא מתייחסת, אז בואו נעשה שמאות חדשה.

מר בועז בגריש: בוא נצא מנקודת הנחה שהוא באמת, אתה יודע, ישר והגון ובאמת המקרה שלו הוא לגיטימי. מה הבעיה אם יגיע מקרה לוועדת תכנון ובנייה, ונגיד שלצורך העניין אנחנו נגיד שזה מותנה בשמאות, ועלות המימון, זאת אומרת זה מותנה גם בזה שהוא ישלם את מלוא הסכום של העלות.

מר ניר ברטל: הוועדה יכולה להחליט שהיא לא מאשרת במקרה הזה. לדעתי זה לא תכנון ובנייה, אולי זה יהיה במועצה.

אין בעיה. אבל אני אומר, תביא את המקרה,

מר בועז בגריש:

האישור הוא עקרוני, כי לפי התב"ע נדרשת שמאות שתותר על ידי

מר ניר ברטל:

המועצה. יש שמאות, אושרה על ידי המועצה. פעלנו על פי התב"ע. אחלה, חבר'ה, מי בעד לאשר את השמאות הזאת? אני מאשר כמובן. אביבית, אודי, דוד. מי נגד? בועז, דורון, אלעד ואורנה. תמר?

נמנעת.

גב' צדוק תמר:

תמר נמנעת. ההצעה לא עוברת לדעתי, אם זה תיקו. אז השמאות לא

מר ניר ברטל:

התקבלה. תודה.

הצבעה:

בעד: 4 (ה"ה ניר ברטל, אביבית אבורוס, אודי וילד, דוד כץ).

נגד: 4 (ה"ה בועז בגריש, דורון טישלר, אלעד כהן, אורנה רייטר).

נמנעת: 1 (גב' תמר צדוק)

החלטה: הוחלט ברוב קולות לא לאשר את אומדן כופר החנייה.

(2) מתן סמכויות פיקוח למר שקד אביטל ת"ז 308546993, עפ"י הדין מפקח מטעם המועצה

לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (76)

וכן לפי חוקי העזר של המועצה.

(3) מתן סמכויות פיקוח למר יוסף משייב ת"ז 314202177, עפ"י הדין כמפקח מטעם המועצה

לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (76)

וכל לפי חוקי העזר של המועצה.

מר ניר ברטל: תודה, רונן. הנושא הבא על סדר היום, מתן סמכויות פיקוח. בעצם יש פה סעיף 2 וסעיף 3. קלטנו שני פקחים חדשים למועצה. אחד כפקח חוקי עזר עירוניים. חוקי עזר עירוניים עוסקים בתחום החניות, כלבים, ודברים אחרים. ופקח נוסף, שזה סעיף 3, פקח לתחום ההנדסה, פקח בנייה. היו לנו פקח בנייה לדעתי שנה וחצי או שנתיים אנחנו מפרסמים ומחפשים, או שזה המכרז השלישי. והגיעו אלינו מספר מועמדים, אז בשורות טובות. וגם לפקח חוקי עזר, שקד, כבר קלטנו לפני,

מר דוד כץ: הוא השלישי עכשיו?

מר ניר ברטל: פקח הבנייה, יוסף.

מר דורון טישלר: יוסף הוא בנוסף -

מר ניר ברטל: לשאול. שאול, אתם יודעים הוא כבר לא ילד.

מר דוד כץ: יש לנו שניים כרגע. חוקי עזר יש שלושה?

מר ניר ברטל: כרגע יש שניים. בחוקי עזר, בדיוק התחלתי להגיד, יש לנו את נועם והיה את דור, שאחרי כמה חודשים לא היינו שבעי רצון מהתפקוד שלו ונתנו לו להתפתח בכיוונים אחרים, במקומות אחרים. ופרסמנו מכרז ושקד,

מר דורון טישלר: איחלנו לו הצלחה בהמשך דרכו.

מר ניר ברטל: נכון. על מנת שהם יוכלו לעשות את עבודתם, צריך להסמיך אותם

בסמכויות פיקוח לתת דוחות וכדומה. וזה נדרש להגיע לאישור המועצה. אלו שני הסעיפים, 2 ו-3.

מר דוד כץ: מה התקן שם?

מר ניר ברטל: התקן לפקחי בנייה, שנים או שלושה. אני כבר לא זוכר.

מר רועי מוסט: יש לנו שניים.

מר ניר ברטל: על תקנים הוא שואל, לא בפועל.

מר רועי מוסט: כרגע יש לנו שניים, יש את שאול,

מר אלעד כהן: לא, כמה בפועל אתה יכול לשים.

מר ניר ברטל: אני חושב ששניים -

מר דוד כץ: כאילו ... אתה יכול לגייס כמה שאתה רוצה? לא. יש לך תקן.

מר ניר ברטל: לא, התקן נקבע בתקציב.

מר אלעד כהן: תיאורטית מה שאתה אומר, אם אתה רוצה ... עוד שבעה פקחים,

אתה צריך להביא לזה תקציב. אתה יכול לגייס.

אפשר לגייס? ואותו כנ"ל בפיקוח, בשני?

מר דוד כץ:

לא, אני מדבר על חוקי עזר. פיקוח בנייה אני צריך לבדוק את זה. אני

מר רועי מוסט:

לא יודע בשלוף. חוקי עזר זה תלוי תקציב. אבל לדעתי גם השני.

אם כבר ככה, וזה באותו נושא, הסיפור של השילוב עם המשטרה, של

מר דוד כץ:

מנהלת משולבת,

שיטור משולב.

מר רועי מוסט:

זה נושא אחר לגמרי.

מר אלעד כהן:

שיטור זה משהו אחר לגמרי. זה עובר למשטרה. זה עלויות מטורפות.

מר רועי מוסט:

בדקנו את זה, דורשים 24/7, וצריך ניידת שממומנת ...

צריך לממן את כל הניידת ואת כל האמצעים והכל.

מר ניר ברטל:

נכון. וגם רוצים 24/7, כולל שישי שבת. יש קריטריון שאתה חייב

מר רועי מוסט:

להתחייב למשטרה, להעמיד ארבעה, חמישה פקחים לסבב הזה. אנחנו עדיין לא שם.

אז העובדה שיש שני פקחים -

מר דוד כץ:

לא, לא. כבר לא שם, לצערנו. השיטור המקומי ...

מר רועי מוסט:

מר בועז בגריש:

לא שמעתי את השאלה.

מר רועי מוסט:

אם שני פקחים נוכל להעמיד ניידת לשיטור מקומי.

מר דוד כץ:

לא, לא. הפקחים, שניים מספיקים לבצע את המשימה פה? או

שאנחנו צריכים כבר להסתכל לקראת תקציב 2021 איך אנחנו מכפילים את זה או משלשים את זה או מרבעים את זה?

מר רועי מוסט:

צריך פה כסף. אני לא יכול -

מר דוד כץ:

בסוף זאת הכנסה.

מר ניר ברטל:

קודם כל, המטרה שיהיה יותר מסודר. קודם כל בואו ניתן לשקד רגע

להיכנס לתפקיד. ויש לנו זמן לבחון אם צריך תגבור נוסף לקראת 2021. שאלות נוספות?

מר אלעד כהן:

להבנתי הם כבר התחילו לעבוד ואנחנו רק מסמיכים אותם.

מר ניר ברטל:

הם כבר עובדים במועצה.

מר אלעד כהן:

לא שאלה אם צריך או לא צריך. הם כבר עובדים, רק צריך להסמך

אותם.

מר רועי מוסט:

לא הם, מסתכלים כבר קדימה. אחלה, שניים יש.

אני מדבר על השניים הנוכחים.

מר אלעד כהן:

לא, שניים האלה. אבל כאילו אנחנו מאשרים להם עכשיו את

מר בועז בגריש:

הסמכויות לתת דוחות.

כבר קלטו אותם, זה לא -

מר ניר ברטל:

יש קורס שהם צריכים לצאת. זה לא כזה, אבל מכינים את השלב

מר רועי מוסט:

הבא. זה שלב אחרי שיש מכרז תקין, עושים עבודה, אסמכה.

אם לא היית מגייס אותם, אי אפשר להביא את השמות שלהם פה

מר בועז בגריש:

לאישור.

נכון. חייב להיות עובד מועצה. זה שלבים של תהליך.

מר רועי מוסט:

אתה לא יכול להסמיך מישהו שאתה לא יודע מי זה.

מר ניר ברטל:

ברור. אפשר להסמיך מועמד אי.

מר בועז בגריש:

שאלות נוספות? תחסכו ממני להקריא את הכל? או שמישהו מתעקש

מר ניר ברטל:

שאקריא את הכל?

מי בעד לאשר את סעיף 2?

מר בועז בגריש:

ו-3 ביחד. סעיף 2 ו-3. תודה. אורנה? אורנה בעד.

מר ניר ברטל:

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר מתן סמכויות פיקוח למר שקד אביטל ת"ז 308546993, עפ"י הדין כמפקח מטעם המועצה לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (75) וכן לפי חוקי העזר של המועצה.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר מתן סמכויות פיקוח למר יוסף משייב ת"ז 314202177, עפ"י הדין כמפקח מטעם המועצה לפי תקנון המועצות המקומיות באיו"ש ולפי חוק תכנון ערים כפרים ובניינים חוק זמני (75) וכן לפי חוקי העזר של המועצה.

4) אישור יציאה למכרז משותף ואישור מר אודי וילד כנציג המועצה בוועדת המכרזים המשותפת לאורנית, שערי תקווה ואלקנה במכרז פינוי אשפה.

מר ניר ברטל: סעיף 4. אני אתן רגע הקדמה. אנחנו באורנית, ביחד עם אלקנה ושערי תקווה, רוצים לצאת למכרז משותף לחברה שתעשה פינוי אשפה מהבתים ואיסוף גזם. אותה חברה עושה את זה ביישוב, קוראים לה נאות דורית. אנחנו רוצים לצאת למכרז חדש. החברה היא 12 או 20 שנה פה, אני כבר לא זוכר. ותיקה ביישוב. ואנחנו רוצים לצאת למכרז מסודר.

למה?

מר בועז בגריש:

מר ניר ברטל: כמה סיבות. קודם כל, ברגע שיש לך ספק שהוא יותר מדי זמן, תמיד טוב, אין לי בעיה שאפילו תתמודד במכרז ותזכה, אבל זה נכון לרענן. המכרז והתנאים שהם מועסקים בהם היום זה לא המפרט הכי טוב לנו מבחינת המחירים, מבחינת מה אנחנו דורשים מהם, מבחינת הקנסות. יש טכנולוגיות חדשות שאנחנו רוצים להכניס. למשל אנחנו רוצים שהמשאית

תישקל כל פעם שהיא נכנסת ליישוב, כל פעם שהיא יוצאת מהיישוב. אנחנו כנראה נשים ציפ על כל פח, נדע איזה פח הונף, איזה פח לא הונף. ויש עוד כמה דברים.

מר דורון טישלר: הרבה לא מונפים. אני מסתכל עליהם כל הזמן. מכניסים את היד. מה שתופסים, תופסים.

מר ניר ברטל: נכון.

מר בועז בגריש: למה אתה הולך רחוק?

מר ניר ברטל: בועז, בועז.

מר בועז בגריש: רגע, חיב, תן לי. מה רועי מוסט מקבל ממני בימי שישי ובימי ראשון ועכשיו גם העוזרת מקבלת ממני. לא מרוקנים אצלי,

מר ניר ברטל: מנהלת המוקד, אני מבקש.

מר בועז בגריש: מנהלת המוקד, סליחה. מקבלים ממני תמונות. לא מרוקנים את הפחים. אז אני שואל אצלנו בקבוצה של הרחוב, אולי רק על הבית שלי מדלגים, כי הפח שלי נמוך כזה, אתה יודע, הוא ירוק מטאצ'י כזה. אולי לא רואים אותו.

מר ניר ברטל: אז זה בדיוק. אנחנו רוצים לצאת ושיגיעו לפה חברות נוספות, שיתמודדו. זה למה לצאת למכרז. עונה על השאלה?

מר בועז בגריש:

לא, אני רציתי לחזק אותך.

מר ניר ברטל:

למה עם אלקנה ושערי תקווה? בעצם אנחנו יוצאים למכרז ל-10,000 תושבים, בערך 2,300, 2,400 בתי אב. וכשחברות רואות מכרז כזה, המוטיבציה להצטרף או לגשת ולתת מחירים היא טיפה יותר נמוכה מאשר מכרז ל-20,000 תושבים. ואנחנו מעריכים שמכרז יותר גדול יביא יותר חברות שישתתפו וגם יהיו פה הצעות יותר טובות. לצורך כך אנחנו גם לקחנו יועצת משותפת, שמן הסתם אחת הטובות בארץ, שאנחנו גם מתחלקים בעלויות שלה. ובשביל לצאת למכרז משותף המועצה נדרשת לאשר שני דברים. אחד, עצם היציאה למכרז משותף, צריך את אישור המועצה. והדבר השני, תוקם ועדת מכרזים ייעודית, כי לכל מועצה יש את ועדת המכרזים שלה, תוקם ועדת מכרזים משותפת שהיא בעצם תקבל את ההצעות, תפתח את המעטפות ותבחר את הזוכה. אז הדבר השני זה לאשר את אודי, שהוא יו"ר ועדת המכרזים של אורנית כנציג אורנית בוועדת המכרזים המשותפת וכבר סוכם עם שערי תקווה ואלקנה שהוא גם יהיה יו"ר ועדת המכרזים המשותפת. זה בעצם מה שאנחנו נדרשים לאשר, שני הדברים האלה. אני אגיד רק עוד משפט אחד. אנחנו יוצאים למכרז משותף, אבל בסוף ההתקשרות מול החברה היא של כל מועצה בנפרד. זאת אומרת אם אורנית עוד חצי שנה לא מרוצה, אבל שערי תקווה ואלקנה בעננים, אנחנו יכולים להפסיק את ההתקשרות עם הזכיין הזה ולצאת למכרז חדש.

מר אלעד כהן:

יש לי כמה שאלות. א', ההצעה שהמציע יגיש היא הצעה משותפת לשלושת הרשויות? או שהוא מגיש הצעות נפרדות כהצעה אחת מה שנקרא שכוללת שלושה תתי הצעות? יש לזה חשיבות. כי יכול להיות שיסתבר שאנחנו במרכאות משלמים את המחיר, עלויות יקרות יותר של רשויות אחרות שהן יותר קטנות. זה דבר אחד. דבר שני, אם הוא יוכל בכלל להגיש הצעות רק לחלק מהרשויות? או שזה הכל או לא כלום?

מר ניר ברטל:

אז התשובה הראשונה, המחירים הם זהים. הוא לא מגיש מחירים

שונים לרשות שונה. והוא חייב לגשת לשלושת הרשויות. הוא לא יכול להגיד 'אני ניגש רק לאורנית או רק לאלקנה'. מי שניגש ויזכה, זוכה בשלושת הרשויות.

מר אלעד כהן: אבל ההצעה תהיה סכום אחד כולל לכולם?

מר ניר ברטל: לא, אנחנו עושים משהו יותר מתוחכם. יש היום שתי צורות לתמחר מכרזי אשפה. אחד, לפי הנפה. כמה פעמים אתה מרים פח. הרמת הרבה פעמים את הפחים, יש לך הרבה פחים. דבר שני לתמחר לפי טונז'. כמה טון פינית. מה שאנחנו עושים, רועי יתקן אותי אם אני טועה, יש גם גבול לפרטים שאני זוכר, אנחנו מבקשים הצעות מחיר לשני סוגי התמחורים, מכל מגיש. שייתן לנו הצעה גם להנפה וגם פר טון, שהמחיר הזה אחיד לשלושת הרשויות. ואחרי המכרז אנחנו נבחר איזו שיטת עבודה לעבוד, לפי מה שיותר טוב לנו. עונה לשאלה, אלעד? עניתי?

מר אלעד כהן: כן, אני רק מוטרד מדבר אחד. הכיוון והחשיבה יכולים להיות באמת חיוביים. להשתמש במה שנקרא עיקרון הגודל כדי להוזיל עלויות. אבל לא תמיד העיקרון הזה עובד. והשאלה אם אנחנו לא נמצא את עצמנו בסיטואציה שלא רק שלא ייקר, זה סיבך את העניינים. לכן אני שואל את עצמי, כי הרי אני לא מכיר את המכרז הזה, אני לא מכיר את המנגנון שאתם מדברים עליו, האם היועץ המשפטי שלנו ראה את זה? והכניס שם כל מיני אלמנטים שיכולים לאבטח את זה שאם נגלה שהסיטואציה הזו קורית לנו, כרשות נפרדת, יש אפשרות לעשות אחורה פנה. יסלחו לי תושבי אלקנה ושערי תקווה, שהם יעשו את השיקולים שלהם, כי זה קצת בעייתי. כי ברגע שזה מכרז אחד,

מר ניר ברטל: שאלה במקום. שני דברים. א', היועץ המשפטי של אורנית וגם של כל רשות עובר על זה. ובעצם שלושה יועצים משפטיים עוברים ביחד על המכרז. והתשובה לשאלה השנייה אמרתי שכן. בסוף ההתקשרות היא של כל רשות נפרד מול הזוכה. לצורך העניין, זכה מישהו.

לא בא לנו טוב באורנית, אנחנו יכולים אחרי חודש, חצי שנה, להגיד לו תודה רבה ואנחנו יוצאים למכרז חדש.

מר אלעד כהן: כן, אבל אני רוצה קצת לשכלל את זה. כי זה נראה מכרז צרכני. הוא מגיש הצעה. יכול להיות ששתי רשויות החליטו שמתאים להן, ורשות שלישית תחליט שלא מתאים, או להיפך. נניח שאנחנו נחליט שדווקא מתאים לנו, אודי, אולי כדאי שתקשיב, כי אתה תהיה שם.

מר אודי וילד: אני שומע. תאמין לי שאני שומע.

מר אלעד כהן: ושתי הרשויות האחרות לא. השאלה אם מבחינת -

מר ניר ברטל: אתה מדבר על להתקשר? או במי לבחור?

מר אלעד כהן: להתקשר. השאלה אם מבחינת האופן שבו מנוסח המכרז, ובאמת חבל ששחר לא נמצא בקטע הזה, אם לצורך העניין לנו, כמי שמשותפים במכרז, מקבלי ההצעות לצורך העניין, יש את הזכות בכל זאת להתקשר עם אותה חברה, למרות ששתי הרשויות האחרות החליטו שלא משתלם להם, כי זה לא יופיע במכרז, ואת זה אודי כדאי לבדוק, כזכות שלנו, לא נוכל לעשות את זה, וכל המכרז ייפסל.

מר ניר ברטל: אז בסדר גמור. נבדוק, נוודא. ספציפית, המכרז של שחר מאוד גדול, אז יש מישהו אחר, יש לו מחלקת מכרזים, אז אני לא בטוח ששחר גם ידע לתת לך תשובה.

מר רועי מוסט: זו שאלה ששווה לשאול אותה. אפשר לבדוק אותה.

בסדר, זה חשוב.

מר ניר ברטל:

כי מה שלא יופיע במכרז, מבחינת דיני מכרזים לא קיים.

מר אלעד כהן:

ברור, ברור.

מר ניר ברטל:

שתי שאלות. אחד, האם יש השפעה על המכרז, או תהיה השפעה על

מר דורון טישלר:

המכרז, מההיבט שאנחנו לצורך העניין רחוקים משערי תקווה ואלקנה? האם יש לזה השפעה במכרז?
כי שם הם קרובים ביניהם, אז יכול להיות שהתמחור שלו יהיה משתלם יותר או העבודה שלו תהיה
משתלמת יותר, לעומת זה שאנחנו רחוקים מהם ונדרשת 10 דקות נסיעה עם משאית לצורך העניין?
זה חישובים של עלויות דלק וכו'. אבל מבחינת המכרז. אם אני אעשה מכרז על שני היישובים
השכנים שלנו, והם צמודים אחד לשני, אז לקבלן שווה לעבוד. זה כמו שמגיע קודח עכשיו לעתודות,
והוא קודח כמה מגרשים. אז שווה לו לבוא. אני רק שואל. ודבר שני, אם בסוף תיבחר ההצעה של
השקילה, האם אנחנו לוקחים בחשבון עלות של משקל של משאיות? זה חתיכת הוצאה. זה משקל עם
עלות מאוד גבוהה, ולא רק שהעלות שלו גבוהה, הוא נדרש לתשתית, הוא נדרש למקום, ונדרש למי
ששוקל.

אם אני זוכר נכון, סדר גודל למשקל כזה עולה 30,000 שקל. שערי

מר ניר ברטל:

תקווה, בלי קשר למכרז, כבר קנו ושמו אצלם והתחילו לעבוד איתו. זו לא עלות כזאת גבוהה. מכרז
של רק באורנית סדר גודל של 4, 5 מיליון שקל. אז הוא זניח. זה משקל שנכון לקנות אותו, דרך אגב,
בלי קשר למכרז. והוא חוסך לך. יש כבר סיפורים שמישהו שהעמיס משאית, אחרי זה טרקטור שפך
לו כף חול בשביל עלות משקל,

יש לנו בעבודה כאלה לא מעט, שבאים -

מר דורון טישלר:

מר ניר ברטל: אז זו לא שאלה של משקל. אלא שאלה של המרחקים. אמרתי, המחירים זהים. ובסוף ההבדלים בגודל הם לא כאלה משמעותיים. אלקנה ושערי תקווה ביחד סדר גודל של 11,000 תושבים. לא רחוק מאורנית.

מר אלעד כהן: בכל מקרה, מבחינת ההסכם, השירות ינתן בנפרד. הם לא יתנו שירותים משותפים באותו יום לשניהם, מה שיכול לסבך לנו את הנשמה.

מר ניר ברטל: יש שירות אחד משותף, זה הפיקוח. יהיה מפקח, שהיום לא קיים. הוא לא קיים בפועל, נקרא לזה. שיפקח על החברה. הוא יהיה משותף לשלושת הרשויות. כי בסוף מפקח יכול להחזיק 20,000 תושבים. זה שירות משותף. מבחינת חלוקת הימים, השאיפה היא שלא יהיה מצב שמשאית מתחילה בבוקר באורנית, עוברת לאלקנה. גם היום יש לנו משאית אשפה ביתית אחת ביום למשך שישה ימים בשבוע. וגזם בין אחת לשלוש ביום באורנית, תלוי בתקופה ובשנה. אז גם היום אנחנו לא צריכים לחלוק. הבעיה, השאלה נכונה לאלקנה ושערי תקווה. שאלקנה הם 4,000, ושערי תקווה הם 7,000 תושבים. אבל בגדול הכוונה היא שמשאית נכנסת לאורנית, יוצאת מאורנית. אלא אם כן מקרים חריגים, פתאום לא יודע מה, היה פנצ'ר פה למשאית, פספסה איזה רחוב, אז המשאית של אלקנה בדרך משם תבוא תאסוף.

מר אלעד כהן: אתה יודע לומר לנו אם החברה שנותנת לנו את השירותים היום זו אותה חברה שנותנת לאלקנה ושערי תקווה?

מר ניר ברטל: אני יודע. זו אותה חברה של שערי תקווה. זו לא אותה חברה באלקנה. זו לא אותה חברה באלקנה, וגם זה יתרון נוסף, שאנחנו יוצאים למכרז שבצעם מישהו פה יפסיד, אז תהיה פה תחרות. וזה שוק, אני לא רוצה להשתמש במילים, לא תמיד תחרותי.

מר דורון טישלר: כמה חברות כאלה יש?

מר ניר ברטל: בארץ? הרבה מאוד.

מר בועז בגריש: אבל מחולקים באזורים.

מר דורון טישלר: כמו קווי חלוקה כאלה? כל אחד באזור שלו?

מר בועז בגריש: הם יסדרו ביניהם ששניים יגישו גבוה, וזה קצת לספוג את -

מר ניר ברטל: בגלל זה בדיוק. בגלל שיש הבדלים,

מר בועז בגריש: זה לא לפרוטוקול מה שאמרת.

מר דוד כץ: מכיר את קרטל הגיזום? הרי זה אירוע מטורף. כל הגוזמים בארץ יש

קרטל אחד, ככה זה עובד. אבל זה בועז אמר את זה, לא אני.

***** מר עדי הדר נכנס לישיבה *****

מר ניר ברטל: עדי, נכון? אתה יכול לשבת פה.

מר עדי הדר: שלום, מצטער על האיחור.

שחר תדרך אותך, נכון? כרגע אנחנו בסעיף 4. יש לך את סדר היום

מר ניר ברטל:

בדף.

קודם כל במכרז, לגבי נושא ימי הפינוי. האם הם הולכים להשתנות?

מר בועז בגריש:

זו שאלה ראשונה.

כמות ימי הפינוי?

מר דורון טישלר:

כן. שאלה ראשונה. שאלה שנייה, על פניו, אני לא יודע, לא בדקתי את

מר בועז בגריש:

זה, אני לא יודע, אבל על פניו נראה לי שאם הולכים לכיוון של על פי משקל, זה יהיה יותר נכון. למה?
וזו שאלה נוספת, by the way, הרי אנחנו היום הולכים, רוב היישוב, אני מעריך, עושה את ההפרדה של האשפה למחזור. אני יכול להגיד, ואני אמרתי את זה לניר. אני בזמנו פיתחתי ג'ננה שהפסיקו לבוא לאסוף מליד הבתים ושמנו, אני אומר כמועצה, את הפחים האלה. והיום אני הולך ושם את זה, דרך אגב, אני מעדיף במרכז. כי יש שם גם בקבוקים וגם לזה.

זו כבר פעם שנייה, בועז. פעם שנייה.

מר ניר ברטל:

אני נחמד היום.

מר בועז בגריש:

פעם ראשונה זה היה שלט בדיגיטאלי.

מר ניר ברטל:

גם השלט הדיגיטאלי, אמרתי. אבל ... בזה זה מסתכם, ניר.

מר בועז בגריש:

זה שניים יותר מאלעד.

מר ניר ברטל:

מר בועז בגריש: ניר, בוא, אל תרים לי. בקיצור, לגבי הנושא הזה של השקילה. מכיוון שפה הולכת להיות הפרדה, השאלה היא אם אותה חברה במכרז עושה גם את זה וגם את זה. ואז בסופו של דבר זה נכנס פה בתוך כל השקלול הזה? ואם לא, חד משמעית, הנושא של השקילה, ואני יכול להגיד לך שלפעמים אצלי יש חצי פח, ויש לי פח קטן, אמיתי. אתה רואה אותו בתמונות שאני שולח לך. זה אומר שכמות האשפה שאנחנו מפנים היא יותר קטנה. זאת אומרת, כנראה שבהכרח גם המשקל הוא הרבה יותר קטן, ואז למה לא ללכת לכיוון הזה?

מר ניר ברטל: אני נוטה מאוד להסכים איתך. אבל אני גם צנוע ויש אנשי מקצוע. יש לנו יועצת מומחית. אנחנו בעצם מאפשרים לנו במכרז הזה את שתי האופציות בהתאם למחירים. אני מעדיף את האופציה של המשקל. אני חושב שהיא יותר נכונה.

מר בועז בגריש: היא גם הוגנת.

מר ניר ברטל: אבל מצד שני, למשל, יש לזה גם חסרונות. כי אתה יכול לפספס פח. אבל אני מסכים איתך. לעניין השאלה הראשונה, שאלת על ימי הפינוי. המכרז יאפשר לנו יותר גמישות בימי הפינוי. אבל לא ייקבעו בו ימי הפינוי. בעצם אנחנו יכולים להמשיך,

מר בועז בגריש: לא תרד הכמות של ימי הפינוי. זו השאלה שלי.

מר ניר ברטל: לא בגלל המכרז.

מר בועז בגריש: מה זאת אומרת?

מר ניר ברטל: המכרז לא משנה. אפשר להמשיך את המכרז, יעבור המכרז, נחליף חברה או נישאר עם אותה חברה ויישאר עם שלוש פעמים, ועוד שנתיים לרדת לפעמיים או להעלות לארבע.

מר בועז בגריש: אני שואל כרגע. האם במכרז אנחנו הולכים לרדת בימי הפינוי? לצורך העניין, יש פעמיים גזם ושלוש פעמים אשפה, נכון?

מר ניר ברטל: אז אני אומר, במכרז לא כתוב כמה הולכים להיות. וזה נשאר.

מר בועז בגריש: למה?

מר ניר ברטל: כי אנחנו רוצים את שיקול הדעת.

מר בועז בגריש: מה זאת אומרת?

מר ניר ברטל: אם תרצה להוסיף, למשל יש לנו תקופות של אביב וסתיו, אנחנו רוצים יותר ימי פינוי או יותר משאיות, שזה בעצם אותו דבר. כי יש יותר גזם. פסח וכדומה. אז אנחנו רוצים את הגמישות להוסיף. אז במכרז יש לנו את האפשרות להוסיף. למשל בחורף, יכול להיות שבינואר פברואר אנשים לא עובדים בגינה כי חורף וזה, ואפשר לצמצם לפעם אחת ולחסוך 20,000 שקל. אבל מה שאני אומר, זה לא ייקבע במכרז.

מר בועז בגריש: אני אגיד לך למה זה לא משנה. כי אם אנחנו הולכים לצורך העניין לאופציה לפי שקילה, שיסתובב 17 פעם. הוא יאסוף את אותם 17 טון, אתה מבין? ואז מה זה משנה?

למה לא?

מר אודי וילד: זה משנה. כי אתה רואה את המשאיות מסתובבות לך כל יום, אתה

רואה אותם עם גזם כל יום. אם תגדיר יום בשבוע, זה יום אחד.

מר בועז בגריש: אז לא הבנתי. תקשיב, אני לא יודע. בסוף אתה משאיר פה משהו

שהוא מאוד פתוח. הוא יכול לבוא להגיד לך 'לא כתוב. אני מפנה ביום אחד. פעם אחת בשבוע אני בא ואוסף'.

מר ניר ברטל: לא, לא, זה כתוב. יש מפרט.

מר בועז בגריש: אז מה? אבל אתם אומרים שאין.

מר ניר ברטל: יש מפרט, יש תוכנית פינויים.

מר אודי וילד: הוא אומר שהגמישות נשמרת.

מר בועז בגריש: לא מעניין אותי להגיד עכשיו בימי שני, שלישי ורביעי. האם אנחנו

באים ואומרים שלוש פעמים בשבוע פינוי X, ופעמיים בשבוע מהגזם, לצורך העניין.

מר ניר ברטל: אומר זאת כך. יש מפרט במכרז לכל רשות מה תוכנית הפינוי.

מר בועז בגריש: אז יהיה.

מר ניר ברטל: רגע, שנייה. יש מפרט שהקבלן ידע מה אנחנו מפנים פה פעם אחת, פעמיים, חמש פעמים וכדומה. המפרט הוא זהה למה שקורה היום. אבל יש אפשרות לעדכן את המפרט הזה לאורך הזמן.

מר אלעד כהן: זה לא קשור למכרז, בקיצור. למכרז עצמו זה לא קשור. המדיניות צריכה להיקבע במפרט המכרז.

מר ניר ברטל: המכרז מאפשר לנו גמישות. ...

מר אלעד כהן: הוא אומר לך שיש דף אופציות ומצבים בהסכם. הוא מכסה לך את כל האפשרויות.

מר בועז בגריש: אבל זה לא משנה מה.

מר ניר ברטל: למה?

מר בועז בגריש: אתה אמרת שכאילו הוא מקבל את מה שיש לנו היום.

מר ניר ברטל: המפרט שאיתו אנחנו יוצאים למכרז,

מר בועז בגריש: עדיין על זה הוא חייב? זה המינימום?

מר ניר ברטל: לא, זה לא המינימום. זה מה שהוא יודע שכרגע הוא צריך להתכוונן.

כתוב שחור על גבי לבן שיש אפשרות לעדכן את המפרט. או רשות רשאית לעדכן את המפרט.

מר דורון טישלר:

המועצה שומרת לעצמה את הזכות לעדכן את המפרט.

מר אלעד כהן:

זה מה ששאלתי.

מר ניר ברטל:

פשוט, פשוט, פשוט. שאלות נוספות?

גב' צדוק תמר:

כן. קודם כל, זה אחלה שיוצאים למכרז משותף. נראה לי באמת פורץ דרך. אני מאוד בעד. יש לי שאלה, וזו הארה, בא'. השאלה היא, בהתחלה אמרת שהמחיר יהיה אחיד לשלושת הרשויות. ואמרת שאנחנו יוצאים למכרז בגלל יתרון הגודל, ואחר כך אמרת שבעצם כל רשות יכולה לסגת. זה לא משפיע על התמחור? זאת אומרת התמחור מבוסס על זה שנותנים שירות לשלושה יישובים.

מר ניר ברטל:

נכון. אני מסכים איתך. אם בעצם היה כתוב במכרז שהקבלן חותם על חוזה אחד, נקרא לזה, והוא יודע שיש לו בוודאות 20,000 תושבים לפנות, המוטיבציה שלו לתת מחיר יותר נמוך היתה יותר גדולה. אז אנחנו פוגעים במחיר. אבל שומרים לעצמנו את העצמאות שאם למשל שערי תקווה ואלקנה מאוד מרוצים ואורנית פחות מרוצים, אנחנו רוצים לצאת למכרז חדש, אנחנו לא נהיה איתו עכשיו שלוש שנים, כל תקופת המכרז, אני לא זוכר אם זה בדיוק שלוש שנים, נגיד שלוש שנים, בגלל ששם הוא משקיע יותר ופה פחות. או משהו כזה. יש לנו את העצמאות, את החופש להתנתק. ואני חושב שאולי זה יפגע במחיר אבל זה יעלה את השירות. כי ברגע שהוא יודע שכל אחת מהרשויות יכולה לעזוב אותו, הוא ישקיע וידאג שאנחנו נהיה מרוצים. אז כן, יש טרייד אוף בין כמה אתה מקבע את עצמך לבין כמה חופש אתה נותן לך. אני חושב שזה האיזון הנכון, לאפשר לכל רשות בסוף את היכולת לצאת.

מר אלעד כהן: הכל מתחיל ונגמר בתנאי המכרז ותנאי ההסכם. אם המועצה תשמור לעצמה את הזכויות האלה, אתה יכול אחר כך רק ... ולכן חשוב להקפיד על זה.

גב' צדוק תמר: אני חושבת שזה לא נגמר בזה. וזאת ההארה שלי. יש את העניין של איך אנחנו מתייחסים למה שקורה. אני לא חושבת שיש הבדלים דרמטיים בין קבלן אחד לקבלן אחר. יש הרבה משקל לאיך אנחנו מתנהלים מול הקבלן, מה אנחנו עושים במצבים שהוא לא נותן את השירות כמו שצריך. וזה חייב לתת על זה את המחשבה ואת הדעת. כי אנחנו יכולים בקלות למצוא את עצמנו באותו מצב בעייתי, אם נמשיך להתייחס באותו אופן.

מר אלעד כהן: יש ערבות, דרך אגב?

מר ניר ברטל: ברור. חייב לתת ערבות. לא רק שדאגנו, דאגנו גם שהערבות תהיה פר יישוב.

מר אלעד כהן: כי יש התקשרות שונה, ברור.

מר ניר ברטל: אבל רגע, לשאלה של תמר. הסנקציות ורמת הפיקוח שאנחנו מכניסים למכרז הרבה יותר גבוהות ממה שיש היום. אז זה יאפשר לנו יותר פיקוח. היום למשל אני רואה שהוא עשה משהו לא בסדר, רוצה לקנוס אותו, רואה בכלל שאין לי בטבלת קנסות את סעיף הקנס הזה.

גב' צדוק תמר: מה למשל התווסף?

מר רועי מוסט: החוזה שנחתם עם החברה היום, חוזה שנחתם 10 שנים. לפני 10 שנים היכולת שלך לאכיפה ולהגיד לו 'בוא נשים עכשיו מצלמה', כמו שהיום נהוג לשים במערכות אשפה, שנוכל לראות שהוא מגיע עד לסיגלית 12, עד הסוף, אני אומר את זה באמת, הוא תלוי קבלן. כן רוצה, לא רוצה. איפה זה רשום בחוזה? אלעד מכיר את הדברים האלה. איפה לא רשום, הוא יחפש לא לעשות. והכל בקושי. כי גם הסנקציות. עכשיו הבאנו מומחית שעשתה מכרז בראשון לציון. זה מפלצת, זה לא משהו קטן. ויש שם, גם נעביר אותו. אנחנו עובדים בשקיפות במכרזים. אודי יודע את זה, בועז, מכירים. הכל עולה לאתר. כל הסנקציות. זה לא איזה חצי דף כזה, שאם לא פינו פח הוא משלם איזה ארבעה שקלים, שזה מצחיק.

מר ניר ברטל: היום למשל, אם הוא לא הרים פח, הסנקציה שמונה שקלים.

מר רועי מוסט: היא כפול ממה שעולה לו הנפה. ... יוצא חמישה שקלים.

מר ניר ברטל: זה מגוחך.

גב' אורנה רייטר: אבל עדיין הוא משקיע בלא להרים פח.

מר רועי מוסט: אז משתלם לו לא לעשות. בואו, גם לא נתחיל עכשיו ללכת לגזברות, לריב על שלושה שקלים. לכן יכולת האכיפה והסנקציות והיכולת –

מר ניר ברטל: אבל זה יתחבר שאנחנו נשים ציפ על כל פח, ואתה בלחיצת כפתור מקבל את כל הפחים שהורמו ואת כל הפחים שלא הורמו.

מר אלעד כהן: מי ישא בעלויות של הציפ על כל פח?

מר ניר ברטל: החברה היא 70 אג' לציפ. אם אני זוכר נכון. אנחנו מכריחים גם

שיהיו מצלמות, גם קדימה, גם אחורה על המשאיות.

מר רועי מוסט: יש מערכות שאפשר היום. תראה, 2020 זה לא מה שהיה לפני 10, 15

שנה. דברים משתנים, יכולות פיקוח שלנו, של החברה, יש פיקוח חיצוני,

גב' אורנה רייטר: אם אותה חברה תבצע גם את הניקיון ברחובות?

מר אודי וילד: לא, לא, הפרדנו. יש בזה יתרון, כי לפי התמ"ת, לא יודע איפה זה

יושב עם כל המשרדים שהתחלפו,

מר אלעד כהן: אגף הסביבה.

מר רועי מוסט: לא יודע, יש רישיונות שמותאמים לחברות. אם אתה אומר גם זה, גם

זה, יש פחות חברות. ולכן אתה מפריד את הנושא הזה. טיאוט רחובות עשינו דרך משכ"ל.

מר אלעד כהן: אתה מקטין את ההיקף. כי זה גם זה וגם זה בנפרד. אפרופו יתרון

הגודל, כן?

מר רועי מוסט: בסדר, גם עשינו מכרז טיאוט,

מר אלעד כהן: לא צריך לשים את כל הביצים בסל אחד. בוא נראה מה יצא.

מר רועי מוסט: בדיוק. גילינו גם שהקבלן עושה גם, גם וגם, אתה בסוף, כולם

שומרים על כולם. אתה צריך לנהל את זה,

גב' אורנה רייטר: יש לי שאלה כללית. מה היעדים ששמת לעצמך בהחלפה הזאת? מה

היעדים של בהיי לבל?

מר אודי וילד: בגדול שיפור השירות. אני חושב שיש מה לשפר. הוכחנו בכל המכרזים

האחרונים שעשינו שהשירות רק הולכים ומשתפרים בניגוד ... זה לא נכון. התחרות בשוק,

גב' אורנה רייטר: שיפור השירות, אוקיי.

מר רועי מוסט: שיפור השירות. הורדת המחיר, שזה גם חלק מהיעדים שלי לשנת

2020.

מר אלעד כהן: מה המספרים? מה זה יעדים? יעדים זה כללי.

מר רועי מוסט: אני לא יודע מספרים -

מר ניר ברטל: זה מכרז. אתה לא יכול -

גב' אורנה רייטר: אני מדברת על היעד.

מר רועי מוסט: אני לא יודע ... עכשיו. וביצוע אכיפה. שתהיה לי יותר יכולת, שיטת

המקל והגזר.

שנייה, שנייה. בשיפור השירות, מה המדד?

גב' אורנה רייטר:

יש לנו היום, לצערנו הרב, רוב הפניות -

מר רועי מוסט:

רגע, אלו שאלות למה יעדי המכרז? או יעדים אישיים של רועי?

מר ניר ברטל:

לא, זה יעדים למכרז. מכיוון שהוא מתעסק בזה, אז אני שואלת

גב' אורנה רייטר:

אותו.

תראו, אנחנו מסתכלים על קריאת הפניות שאנחנו מקבלים, שזה

מר רועי מוסט:

מאות פניות בחודש, רואים איפה כואב. ככה אתה גם מגלה איפה כואב. יש לנו חתכים, יש לנו ישיבות שבועיות. אין ספק שנושא הגזם והאשפה הוא כואב לכולנו. לכן זה חלק מהיעדים, להוריד את כמויות הגדולות שיש לנו. יש לנו מאות פניות.

חשבת על מדדים?

גב' אורנה רייטר:

עדיין לא. ב-2021 נעשה מדדים. יושבים על זה עכשיו.

מר רועי מוסט:

חברים. שאלות נוספות? מי בעד? גם לצאת למכרז משותף וגם את

מר ניר ברטל:

אודי כנציג המועצה? פה אחד. נכון? תודה רבה.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר יציאה למכרז משותף ולאשר את מר אודי וילד כנציג המועצה

בועדת המכרזים המשותפת לאורנית, שערי תקווה ואלקנה במכרז פינוי אשפה.

5) אישור נציגי הרכב המועצה הדתית.

מר ניר ברטל: סעיף 5, אישור נציגי הרכב המועצה הדתית. דוד, אני אציג? אתה תציג? תודה לך. המועצה הדתית, מספר החברים שבה נקבע על ידי מספר התושבים. באורנית יש חמישה חברים למועצה הדתית. נהוג ששנה לאחר הבחירות לרשויות המקומיות, עושים בחירות גם למועצה הדתית. בגלל שלא היתה ממשלה, דחו את זה ודחו את זה. בסוף פיזרו את המועצות, והנה הוקמה ממשלה ואנחנו נדרשים לבחור את המועצה הדתית. חמישה חברי המועצה נבחרים באופן הבא: אחד, נציג של הרב. שניים נציגים של משרד הדתות. במקרה שלנו אחד נציג של האופוזיציה ואחד נציג של הקואליציה. מספר הנציגים משתנה לפי גודל מספר החברים במועצה הדתית. במועצה דתית יותר גדולה זה יכול להיות יחס של 1:1, אבל לא משנה. זה בעצם המצב. ועכשיו הנציג של הקואליציה ושל האופוזיציה צריכים להיות מאושרים במליאה.

גב' אורנה רייטר: אנחנו לא אמורים לאשר את הכל? כתוב אישור נציגי הרכב המועצה הדתית.

מר ניר ברטל: נכון, אז רק השניים. כי אחד זה הרב, בעצם אנחנו לא צריכים לאשר את הרב. ומשרד הדתות גם הוא בוחר את השניים האחרים.

מר אלעד כהן: מה זאת אומרת? אם מציעים למשרד הדתות? או שהוא בוחר, מה שנקרא מהרשימה שלו? מהמאגר שלו?

- מר ניר ברטל:**
אנחנו נמליץ למשרד הדתות. אבל זו בסוף סמכות שלנו.
- מר אלעד כהן:**
מי אתה רוצה להמליץ? שנדע.
- מר ניר ברטל:**
זה לא סדר היום. היום על סדר היום זה רק הנושא של הבחירה של השניים הרלוונטיים.
- מר בועז בגריש:**
למה לא מצביעים על כולם ביחד?
- מר ניר ברטל:**
כי לא צריך. אנחנו לא צריכים להצביע, זה לא בסמכותנו. זה בסמכות משרד הדתות לבחור.
- גב' אורנה רייטר:**
אבל למה לא להגיד מי הם?
- מר ניר ברטל:**
לא, אני לא יודע מי הם. אני יודע להגיד מי נציג הקואליציה.
- גב' אורנה רייטר:**
לא, את מי מציעים. את מי המועצה מציעה?
- מר אלעד כהן:**
לא יודעים מי מציעים לאשר? יודעים, אני כבר אומר לך. יודעים.
- מר ניר ברטל:**
בועז, אתה רוצה להגיד מי הנציג שלכם? הבנתי שאתה יודע.
- מר בועז בגריש:**
כולנו יודעים.

אז ספרו לנו.

מר ניר ברטל:

אתי אלמשלי.

מר בועז בגריש:

מי הנציג שלנו? קרן פנקר.

מר ניר ברטל:

חבר'ה, בחרנו אישה.

דובר:

ומי המומלצים? לא רוצים להגיד.

גב' אורנה רייטר:

אני עוד לא יודע סופית לבוא ולהגיד, אז אני לא יודע להגיד. מן

מר ניר ברטל:

הסתם יש שמות והשערות. זהו. מישהו רוצה להגיד?

זה חשוב, כי יש משמעות להרכב. יש לזה איזשהו משקל.

גב' צדוק תמר:

אפשר לעצור רגע את ההקלטה? יש לי זרם באצבעות.

מר בועז בגריש:

לא, לא צריך לעצור את ההקלטה. למה?

מר אלעד כהן:

מותר לי רגע?

מר בועז בגריש:

אז אני מתנגד לעצור את ההקלטה.

מר אלעד כהן:

מתנגד לעצור את ההקלטה. אוקיי. אז אין לי שאלה. תמשיכי, תמר.

מר בועז בגריש:

גב' צדוק תמר: היה הגיוני באמת לראות איזשהי תמונה כוללת.

מר ניר ברטל: יש לי הרגשה שאתה רוצה להגיד משהו? מעולה. אז אפשר לעבור להצבעה? מי בעד אתי אלמשלי וקרן פנקר. מי בעד?

גב' אורנה רייטר: אני רגע רוצה להגיד משהו לפני ההצבעה. אני הולכת להימנע מסיבה מאוד פשוטה. אני מרגישה שנעשים פה דברים במחשכים, לא מעלים דברים, לא מציינים שמות. ואני נגד התנהלות שהיא לא שקופה. וזה מה שנראה לי שקורה. אז אני נמנעת. אני אוהבת את קרן.

מר ניר ברטל: תודה. נחזור להצבעה. גם את אתי.

גב' אורנה רייטר: גם את אתי.

מר ניר ברטל: מי בעד? אביבית, אודי, דוד, ניר, תמר, אלעד, דורון ובוטו. אורנה נמנעת. ואף אחד לא נגד. תודה רבה.

הצבעה:

בעד: 8 (ה"ה ניר ברטל, אודי וילד, תמר צדוק, אביבית אובורוס, דוד כץ, אלעד כהן, דורון טישלר,

בוטו בגריש)

נמנעת: (גב' אורנה רייטר)

החלטה: הוחלט ברוב קולות לאשר את נציגי הרכב המועצה הדתית.

6) תוספת לתב"ר 504 להקמת חט"ב ממלכתית (תיכון) ע"ס 79,000 ₪ לסיום התקנת המעלית. מקור מימון: משרד החינוך.

מר ניר ברטל: סעיף 6, בעצם הסעיף הוא להגדיל את התב"ר של התיכון. אני אתן רגע השתלשלות האירועים. זה תב"ר בסדר גודל של 8 מיליון שקל. אם יש מישהו רוצה את הסכום המדויק יש לי אותו פה, לדעתי 8.5. קיבלנו אישור ממשרד החינוך להוסיף שם מעלית. זה לא מתקצב מראש עם בניין חדש. תוקצבנו ב-220,000 שקל, ואחרי שיצאנו לרכש המעלית, התברר שהיא עולה כ-300,000 שקל. פנינו למשרד החינוך, תשלימו לנו את הכסף. נתנו לנו הרשאה של עוד 79,000 שקלים. אנחנו רוצים להגדיל את התב"ר על מנת שבעצם כל המימון של המעלית יבוא על משרד החינוך. שאלות?

מר אלעד כהן: וזה סוגר את המעגל, מבחינת העלות בפועל?

מר ניר ברטל: כן. נכון? יש כבר אומדן התחייבות לנכים.

מר אלעד כהן: באיזה סטטוס אנחנו? התחלנו עם זה? אנחנו מחכים?

מר רועי מוסט: לא, ברגע שנאשר את התב"ר, יש תאריך יעד. 22,

מר ניר ברטל: בספטמבר.

מר רועי מוסט: אוקטובר. אני יכול לבדוק. רגע אחד.

מר אלעד כהן: זה לא כזה חשוב, זה בסדר.

מר רועי מוסט: התחלנו את התהליך.

מר ניר ברטל: מי בעד? פה אחד, אישור תב"ר 504.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר תוספת לתב"ר 504 להקמת חט"ב ממלכתית (תיכון) ע"ס 79,000 ₪ לסיום התקנת המעלית. מקור מימון: משרד החינוך.

(7) הנחות בארנונה (מחוץ לסדר היום).

מר ניר ברטל: נושא אחרון, שהוא בעצם גם בקשה, לדעתי זה התחיל מבקשה של אורנה ותמר, תוספת לסדר היום. אחרי זה שלושתכם הצטרפתם, ואחרי זה רציתם ישיבה שלא מן המניין. אז אפשר לעשות את שלושת אלה עכשיו?

מר אלעד כהן: כן, כן.

מר ניר ברטל: מעולה. אני אגיד רגע לצופים בבית על מה מדובר. ואחרי זה ניתן את זכות הדיבור, לפי מי שהגיש את ההצעות. לא שזה קריטי. ככה, הנושא הוא הנחות בארנונה. בעצם המועצה יכולה לתת כמה סוגי הנחות. יש הנחות בגין נכות. יש הנחות בגין גימלאי, מילואמניקים מקבלים 5% הנחה. יש כל מיני הנחות שמי שקבע אותם, זה נקבע על פי חוק. אני חושב גם שיעור גובה ההנחה, כמה אחוז מהארנונה מקבלים הנחה. מביאים את האישורים ומקבלים את ההנחה. זה

סוג אחד של הנחה. סוג שני של הנחה זה בקשות נקרא להם מיוחדות, ששני המצבים העיקריים זה מצב רפואי. מישהו שנקלע למצב רפואי קשה או מישהו שנקלע למצב כלכלי. בימים כתיקונם, כשאין קורונה, בעצם ממלאים טופס, מביאים את המסמכים, מגישים אותם למחלקת הגבייה במועצה, ויש ועדה מיוחדת שנקראת ועדת הנחות, שדנה במקרה הזה ואם אני זוכר נכון, מותר לתת הנחה בארנונה של עד 70% מגובה הארנונה השנתית. לא מעט כסף, בסדר גודל של 7,000, 6,000 שקל לבית ממוצע פה לשנה.

חברים בוועדת הנחות השנה, במליאה הזאת – דוד הוא יו"ר הוועדה, אלעד גם חבר ועדה. הגזבר, היועץ המשפטי. שכחתי מישהו? והרווחה, שגם מן הסתם יש לה אמירה. אלה חברי הוועדה. זה בימים כתיקונם. עכשיו, לאור הקורונה, על מנת לייעל, נקרא לזה, את עבודת הוועדה, עלתה הצעה שבעצם הוועדה מן הסתם אנחנו יודעים שיש הרבה משפחות או בודדים גם, שנקלעו למצב כלכלי קשה בגלל הקורונה, ויכולים בעצם לפנות לוועדה. הזכות הזאת קיימת כבר הרבה זמן. לפנות לוועדה ולבקש הנחה בארנונה. ואנחנו מבינים שצפויים להגיע הרבה הנחות. ובעצם היום אנשים לא כל כך יודעים מתי הוועדה מאשרת ומתי לא, כי גם רוב התיקים הם חסויים, לא מפורסמים, בטח לא שמית. אז אמרנו בואו נעשה רגע כללים מנחים, שאם מישהו יגיש בעקבות הקורונה פנייה לקבל הנחה, שיידע מתי הוא יכול לקבל ומתי לא. ואז מי שיקרא את אותם כללים ידע שהוא יכול להגיש ולזכות. ואם הוא לא עומד, הוא עדיין יכול להגיש בקשה. אבל אז הוועדה תצטרך להתכנס ולדון בזה. ואז היא תחליט. היא סוטה מהכללים שהיא קבעה, היא לא סוטה מהכללים שהיא קבעה. אבל זה מין איזשהו כיוון כללי. זה הרעיון. תקנו אותי אחרי שתדברו, אבל ההצעות לסדר והרצון היה לדבר. בעצם עלתה פה שאלה האם המדיניות או הכללים האלה צריכים להיקבע פה במליאה או בוועדת ההנחות. שאלה משפטית טובה.

זה ממש לא הנושא, נראה לי.

מר אלעד כהן:

אז ברשותך, תוכל לתקן אותי איפה שאתה חושב אחרת. אני אציג

מר ניר ברטל:

איך זה לפחות נראה מהצד כמו שאני הבנתי את זה. יכול להיות שהבנו את הדברים אחרת. עלתה שאלה משפטית איפה צריכה להתקבל ההחלטה לגבי אותם קריטריונים. עשינו בדיקה, מן הסתם גם עם היועץ המשפטי. גם עם שחר. וגם פנינו למשרד הפנים לבקש שיגידו לנו מה לעשות. כי שחר אומר כמו שהוא מבין את החוק. והוא אומר בעצם למליאה אין סמכות לקבל כזאת החלטה. כי זאת החלטה שנתונה מתי לתת הנחה ומתי לא וגם לקבוע מדיניות היא בסמכות ועדת ההנחות. ומראש המחוקק קבע שבועדת הנחות זו יהיו שני נציגים נבחרים, במקרה הזה דוד ואלעד, ושלושה דרך מקצועי, על מנת גם למנוע את המצבים שבעצם מופעל איזשהו לחץ פוליטי עלינו כנבחרים ציבור, לתת הנחות ובעצם אנחנו יכולים לפגוע בקופה הציבורית. אז העמדה של שחר היתה לא רק שלא יכולה אפילו אסור ולא נכון שזה ייקבע על ידי המליאה. אבל בגלל שהיתה פה בקשה בכלל לדון בזה, פנינו למשרד הפנים, אני פניתי למשרד הפנים, לממונה, שתנחה אותנו מה לעשות או שתייעץ לנו האם המליאה כן יכולה לדון או לא, או אם זה בכלל יכול לעלות למליאה. והתשובה שקיבלנו שבסופו של דבר, מה שאמרתי עכשיו. שהוועדה מוסמכת לקבוע והמליאה לא יכולה להחליט בשביל הוועדה. אבל ניתן לקיים דיון בלי הצבעה בסוף, וזה מה שנעשה היום. זאת ההקדמה הקצרה שלי. עכשיו מוזמנים לדבר.

מר אלעד כהן: אני אפתח. א', הסיבות והנסיבות בגינן אנחנו נמצאים פה, פורטו בבקשות לסדר היום שאני שלחתי. הבקשה לקביעת ישיבה שלא מן המניין ששלושתנו שלחנו. יש גם בקשה של אורנה ותמר בנושא הזה. אבל לטובת מי שלא נמצא פה ולא מכיר את הפרטים, אני אפרט איפה אנחנו נמצאים. זה לא סוד שמשבר הקורונה גרם למשבר כלכלי רוחבי בכל רחבי המדינה. השכירים, רוב השכירים, אלו שיצאו לחל"ת, יש להם נזק ישיר של לפחות 30% שזה הפער בין ה-100%, הכוונה השכר הרגיל שלהם, לבין מה שהם מקבלים מהמוסד לביטוח לאומי עקב יציאתם לחל"ת. לגבי עצמאים המציאות היא אפילו הרבה יותר גדולה ומורכבת וקשה. כולנו פה רואים טלוויזיה וכולנו מכירים. אני לא חושב שצריך להכביר במילים בנושא הזה. ולכן כיישוב קהילתי שמגלה סולידאריות קהילתית לתושביו, סברתי שמן הראוי שהמועצה לא תשב מה שנקרא רגל על

רגל ותירתם לפחות בנושא של מתן הנחה לארנונה.

עכשיו, לשמחתי גיליתי מהר מאוד שכנראה אני לא הגורם היחידי בעניין הזה, והקדימו אותי חברות המועצה אורנה רייטר ותמר, והגישו בקשה ב-16.7 להעלות נושא לסדר יום, כאשר הבקשה שלהם נגעה בשכירים בלבד. היא לא נגעה בעצמאים. הן הציעו למעשה לתת כקריטריון, כל מי שהוצא לחל"ית או פוטר כתוצאה ממשבר הקורונה. ומאחר ומה לעשות, במדינה הזאת יש לא רק שכירים, יש גם עצמאים, כדי להשלים את העניין הזה שלחתי גם בקשה מצדי לקבוע מתווה שייתן מענה לעצמאים, כאשר מבחינתי, לפי הקריטריונים שאני הצעתי, או המתווה שאני הצעתי, מי שיהיה זכאי לקבל את ההנחה של הארנונה מבחינת עצמאים זה כל מי שיעמוד בתנאים שהמדינה הכירה בהם לעצמאים. זאת אומרת כל מי שיעמוד באחת מבין הפעילות. כולנו שומעים מהבוקר עד הערב פעימה ראשונה, פעימה שנייה, פעימה שלישית. אחת מן הפעילות כבר עכשיו אפשר לבוא לומר שמי שמכיר את הפעילות ודאי מבין שזה לא כשאתה עולה בפעילות אז השכר שלך הוא גבוה יותר. בפועל כל פעימה נותנת מענה, אמורה לתת מענה. יש כאלה שגם נופלים בין הכסאות, לפלח שונה של עצמאים ומי שעוצר בפעימה הראשונה פשוט עושה מלאכה חלקית בעניין הזה.

וציפיתי שהנושא הזה ידון בישיבת המועצה הקרובה. ישיבת המועצה הקרובה שהיתה אמורה להיות, היתה אמורה להיות ב-21.7. אבל לתדהמתי גיליתי שהישיבה הזאת בוטלה, נקבעה ובוטלה. למה וכמה, לא ניכנס לזה כרגע. ובמקום זה, להפתעתי, קבעו די בדחיפות ישיבה של ועדת הנחות. וכשאני מגיע לוועדת הנחות אני שומע שלמרות שיש דרישות של חברי המועצה לקיים דיון מקדים בנושא, שבמסגרתו יהיה סיעור מוחות. כל חבר מועצה יביע את דעתו, נשמע את ראש המועצה, נשמע את הגזבר. פחות רלוונטי למנכ"ל כי הוא פחות ממונה על הכספים, אבל לפחות נשמע את גורמי המקצוע, ואז תצא איזשהי אמירה ממליאת המועצה בנושא, ורק לאחר מכן נעבור לשלב המימוש, והוא שלב המימוש בפני ועדת הנחות. אני מיד אתייחס לשאלת הסמכות שהפכה פתאום לאישו. כנראה שנוח למישהו להפוך את זה לאישו.

ואז אני מגיע לוועדת הנחות ואני שומע שרוצים לאשר כאן ועכשיו מתווה שהציע הגזבר. כשראיתי את המתווה, ואני אגב מופתע לשמוע שחברי המועצה לא ראו. את ביקשת את המתווה, את ראית

אותו, את הקריטריונים?

גב' אביבית אבורוס: מכירה. מכירה את כל -

מר אלעד כהן: יופי, את ראית את הקריטריונים? לא. זאת אומרת זה הפך להיות

סוד מדינה הקריטריונים.

מר ניר ברטל: לא, הם פורסמו.

מר אלעד כהן: הקופה הציבורית נושאת בזה, אבל פורמאלית אף אחד לא ראה את

זה עד עכשיו.

גב' אורנה רייטר: את קיבלת או את מכירה?

גב' אביבית אבורוס: כן, קיבלתי את כל ...

מר ניר ברטל: היא קיבלה. אני העברתי.

גב' אביבית אבורוס: קיבלתי את כל מה שביקשתי.

מר אלעד כהן: חוץ מחברי הוועדה, לא יודע, את ביקשת וקיבלת סבבה, אבל אחרים

לא קיבלו. ואז אני מגלה שבמהלך הישיבה עומדים על כך שיאושרו הקריטריונים. וכל הניסיונות שלי

לבוא ולהגיד, והנה, דוד כץ נמצא פה, 'חברים, תעצרו. בואו נקיים קודם כל דיון מקדמי בישיבת

המועצה. נדבר על הכל. ננסה לקבוע מדיניות כזו ואחרת ורק לאחר מכן נגיע לוועדת ההנחות, כי

לשיטתי ועדת ההנחות היא הקבלן המבצע ולא מעבר לזה, לצערי נתקלו באוזניים ערלות. ואז אני רואה את הקריטריונים. וכשאני רואה את הקריטריונים, אני רואה שזה קריטריונים שאם ימומשו, ואני מיד אתייחס אליהם, הם כאלה שפשוט יצמצמו משמעותית את היקף האנשים שיהיו זכאים להנחה. ולצערי לא קיבלו את דעתי והחליטו מה שהחליטו. מיד לאחר מכן שלחתי לך, ניר, מכתב שאומר כדלקמן: 'ראוי קודם כל לקיים דיון בנושא בישיבת המועצה, ורק לאחר מכן לעבור לשלב של המימוש'. ומאחר וראיתי שאין כאן איזשהי מוטיבציה גדולה לעשות את זה, גם שלחתי דרישה לקיים ישיבה שלא מן המניין. אמרתי גם שלשיטתי, וכתבתי את זה גם במכתבים, נראה לי שכנראה למישהו אין יותר מדי אינסנטיב או אינטרס לקיים דיון פתוח בנושא ונוח לו שהדברים יתבררו ויוכרעו במסגרת ועדת התמיכות, ששם מה לעשות, נמצאים חבר מטעם סיעתו של ראש המועצה, ועוד שני גורמים מקצועיים שזה גזבר וזה אחד מעורכי הדין. בישיבה האחרונה אגב היתה עורכת הדין ממשרדו של שחר, שמבחינתי הם גורמים מטעם ומבחינתי הם הזרוע הארוכה של ראש המועצה.

מר ניר ברטל: לא, הם שומרי הסף.

מר אלעד כהן: וביקשתי מהם לקיים, בוא, בתוך עמנו אנחנו מה שנקרא חיים. ואנחנו יודעים יפה מאוד שכשראש מועצה רוצה אז כולם מיישרים קו סביבו, ואני מיד אתייחס לעניין הזה. ואז באמת ציפיתי שתקיים במידי, בטווח של יומיים, שלושה, ארבעה, את הישיבה שלא מן המניין ובמקום זה אנחנו מקבלים רשימה של התכתבויות. זה אומר ככה וזה אומר ככה ואין צורך לדון בזה. החוק היבש אומר ככה. בקיצור, מנסים לשכנע אותנו שלא צריך לדון. ולמרות שפעם אחר פעם אני לפחות הסברתי למה מן הראוי לקיים דיון נוקב בנושא הזה. ורק לאחר שבאתי ואמרתי בצורה מאוד ברורה 'אם לא תתקיים פה ישיבה לאלתר, ואם הנושאים האלו לא יידונו בישיבה האחרונה', אולי שכחתי לציין שלמרות שהיו רשומים שני נושאים לסדר היום לישיבת המועצה, וצריך היה אוטומטית להוסיף אותם בסדר היום של הישיבה הזו, כשקיבלתי את סדר היום

גיליתי שוואלה, הם פשוט לא מופיעים. תב"רים מופיעים, אבל זה לא מופיע. רק לאחר שבאמת הבהרנו, אני לפחות הבהרתי לך שיש חובה לקיים את זה היום ואם לא תעשה את זה אני אפנה לממונה, פתאום המשיח הגיע,

מר ניר ברטל: לא, אבל זה לא נכון.

מר אלעד כהן: שום דבר לא נכון, אלה העובדות.

מר ניר ברטל: לא, רק זה לא נכון. בעצם היה עוד משהו מקודם.

מר אלעד כהן: פתאום המשיח מה שנקרא הופיע ופתאום כן ראש המועצה מוכן לקיים דיון בנושא הזה, בישיבה היום. מה שלא הופיע בסדר היום. ועד שלא הוצב האולטימטום זה גם לא היה. ואפשר לעיין במיילים. כולם קיבלו את זה, הדברים מדברים בעד עצמם. אז לצערי, כל מה שאני מציין, מחזק אצלי את התחושה שניר, לא רצית שהנושא הזה יגיע לישיבת המועצה. יכול להיות, ניר, שאתה יודע משהו שאנחנו לא יודעים. כשאני אשמע את העמדה של כל חברי המועצה, אולי אנחנו נבין למה היה מאוד חשוב לך שזה יוחלט שם ולא יוחלט פה. אבל אני לא נביא. אני תיכף אשמע את הדעה של האנשים האחרים. יש לי הרגשה שאני יודע מה אני אשמע, ולכן היה לך נוח, ניר, להעביר את זה לוועדת הנחות, כאשר אתה מסתתר מאחורי כל מיני נימוקים פורמאליים ונימוקים פורמאליים בלבד, ואני מיד אתייחס לכך.

עכשיו, נתייחס בכמה מילים לשאלת הסמכות. חברים, הייעוד של ועדת הנחות, ונמצא פה עורך דין ממשרדו של היועץ המשפטי, ונמצא פה גם המנכ"ל, שכבר כמה שנים, זה בכלל לדון בבקשות פרטניות של תושבים, שנקלעו למצוקה פרטנית. אין בין זה לבין מתן מענה למתווה הקורונה, שזה משהו רוחבי, דבר וחצי דבר. הסיבה היחידה שאנחנו מפנים את זה לוועדת הנחות היא שזה, מה לעשות, הפלטפורמה החוקית היחידה שמאפשרת היום מתן הנחה. יכול להיות שמשרד הפנים צריך

היה לבוא ולקבוע הוראת שעה לנושא הזה. וכל עוד הוא לא קבע את זה, זו הפלטפורמה החוקית. עכשיו, כשרוצים באמת ובתמים לתת את ההנחה למגוון רחב של תושבים, ואם זו באמת המטרה האמיתית, אז קודם כל מקיימים ישיבה. כל אחד מחברי המועצה משמיע את דעתו, ואני סמוך ובטוח שהמסר גם יגיע לחברי ועדת ההנחות. עכשיו, אותי לא צריך לשכנע, כי הייתי שם. מבחינתי יש גורם,

לשכנע לתת הנחה? כי היית נגד לתת הנחות.

מר ניר ברטל:

ממש לא.

מר אלעד כהן:

אה, אוקיי.

מר ניר ברטל:

בבקשה, ישב לידך חבר המועצה שלך,

מר אלעד כהן:

אתה הצבעת נגד מתן ההנחות.

מר ניר ברטל:

יושב לידך חבר בוועדת ההנחות. ויאשר לך שאני אמרתי שצריך

מר אלעד כהן:

לאשר קריטריונים מקלים יותר מהקריטריונים -

כן, אחרי שנגעת באחריות,

מר ניר ברטל:

אל תפריע לי. כמו שאתה לא רוצה שאני אפריע לך. אז אם אתה רוצה

מר אלעד כהן:

לנהל פינג-פונג, בשמחה. אשב איתך עד שתים עשרה בלילה.

אבל בוא נסגור שזה מעכשיו קבוע.

מר ניר ברטל:

קבוע מה?

מר אלעד כהן:

אתה לא מפריע לי, אני לא מפריע לך.

מר ניר ברטל:

אני לא מפריע לך בינתיים. אני משתדל.

מר אלעד כהן:

אז סגרנו.

מר ניר ברטל:

יפה. עכשיו, אתה פשוט קוטע את חוט המחשבה. יושב לידך חבר

מר אלעד כהן:

שהוא חבר בוועדת ההנחות, וגם נערך פרוטוקול, ורשום שם ברחל בתך הקטנה, כשיופץ כמובן הפרוטוקול, הוא עוד לא הופץ, שאני עמדתי על כך שהקריטריונים שיושמו, יאומצו, יהיו קריטריונים הרבה יותר מקלים מהקריטריונים שהחברים האחרים של ועדת ההנחות רצו לאמץ, ואני מיד אתייחס. אני אראה איך במה דברים שונים. אז אל תגיד לי שאני רציתי, התנגדתי למתן ההנחות.

עכשיו, חברים. מבחינתי המקרה של הקורונה הוא מקרה ייחודי. הוא שונה לחלוטין מהמקרה הרגיל של ועדת ההנחות שצריכה לדון בבעיות חומריות,

אני מניח שמישהו העריך לך את הזמן.

מר ניר ברטל:

קודם כל תמדוד זמן. אני עוד לא עברתי את ה-10,

מר אלעד כהן:

.11

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן:

קדחת. אני פעם הבאה אקח באיזו שעה -

מר ניר ברטל:

זו תקופה אחרת קדחת.

מר אלעד כהן:

אל תדאג, אני מתקדם. עוד פעם, מבחינתי, המקרה של הקורונה הוא מקרה ייחודי. ולכן הוא שונה. כי אנחנו מדברים פה על הנחה רוחבית. ולכן הוא שונה מהמקרה הטיפוסי שוועדת ההנחות, שעוסקת בהנחות בכלל, לאו דווקא בקורונה, מתמודדת עם זה. ולבוא ולהגיד לי, מה שנקרא, אני מבחינתי הגורם המוסמך שיכול לדון בזה זה ועדת הנחות, זה פשוט היתממות וטמינת ראש בחול. עכשיו אני אגיד משהו יותר מזה. הרי מי חבר בוועדת ההנחות? חברים בוועדת ההנחות שני גורמים של מה שנקרא במרכאות בדרג הפוליטי. גורם מקצועי אחד בתחום המקצועי שזה היועמ"ש, גורם מקצועי בתחום הכלכלי שזה הגזבר וגורם נוסף בתחום הרווחה. אני חושב שזה אבסורד, שזה פשוט אבסורד, שחברי המועצה שלא נמצאים בוועדת ההנחות, אין להם say. זו אגב המשמעות המעשית של העמדה הפורמאלית הדווקנית שנוח לך לאמץ. אין להם say בנושא הזה, אבל לאנשים שבכלל גרים מחוץ לאורנית, והם גורמים מקצועיים בתחום שלא קשור במדיניות, עם כל הכבוד ליועץ המשפטי, הוא לא אמור לקבוע מדיניות. עם כל הכבוד גם לגזבר, הוא דרג מקצועי, הוא אמור להמליץ לך דברים, הוא לא קובע מדיניות. ועם כל הכבוד לנציגה של מחלקת הרווחה, היא לא אמורה לקבוע מדיניות. בזירת המדיניות של השלטון המקומי, המקום היחיד שקובעים מדיניות זו מליאת המועצה. אבל כשרוצים לאמץ קריטריונים נוקשים, זה מה שעושים. עכשיו בוא נדבר על הקריטריונים. הקריטריונים שאני הצעתי הם כדלקמן: לגבי שכיר, אגב, זה רשום, אני לא מפתיע אף אחד בזה שאני מקריא, כי זה מופיע בדרישה שלי לקיומה של ישיבה שלא מן המניין. לגבי שכיר, כל שכיר שיוצא לחל"ת או פוטר עקב משבר הקורונה. הא ותו לא. מה החבר'ה הנכבדים בוועדת ההנחות רצו להוסיף? רצו להוסיף עוד תנאים נוספים. ירידה בהכנסות בשיעור של

20%, שזה מצמצם. ועוד תנאי נוסף שהוא קריטי גם, שזה שהכנסות משק הבית המשותף יהיו מתחת לשכר הממוצע במשק כפול 1.5. שזה מצמצם בצורה משמעותית את היקף האנשים. לגבי עצמאים, אני הצעתי שמי שיהיה זכאי לקבל את ההנחה זה עצמאי שמה שנקרא זכאי בכל אחת מהפעילות. כמובן שלא יהיה זכאי לשלוש. מספיק שהוא עומד באחת מהן. מה שחברי ועדת ההנחות חשבו שמן הראוי לעשות זה פשוט לעצור בפעימה הראשונה. אנחנו מבינים, כל מי שמכיר את הנושא, שכל פעימה נוגעת לפלח אוכלוסייה שונה של עצמאים. אין קשר בין המספר של הפעימה לבין המעמד הסוציו אקונומי של העצמאי. ולכן כל פעם משרד האוצר מוסיף ומשלים ומוסיף ומשלים, ולעצור בפעימה הראשונה זה פשוט להפלות בצורה משמעותית חלק נכבד מאוד מהעצמאיים, ולעשות עבודה חלקית. אז ברור שהתנאים שאני הצעתי הם אכן תנאים מקלים הרבה יותר. עכשיו אני מוכרח לומר לך, ניר, שקשה לי להשתחרר מהרושם שבנושא הזה אתה, מה שנקרא, מאמץ את הטקטיקה של אתה רוצה להיות עם ולהרגיש בלי. נוח לך לבוא ולהגיד 'אני נותן את ההנחות'. אבל בפועל קובעים קריטריונים נוקשים, שמרוקנים את ההנחות מתוכן.

מר ניר ברטל: זה לשיטתך.

מר אלעד כהן: אמרתי לשיטתי, ברור. מצד אחד באים ואומרים 'רוצים לתת הנחות להרבה תושבים'. מצד שני קובעים הרבה הנחות שמוציאים מהפול הזה המון המון אנשים. עכשיו, את עמדתי בנושא, מהם השיקולים הרלוונטיים, זאת אומרת מה הקריטריונים שצריכים לאמץ, כבר הבעתי. חשוב לי לשמוע, חשוב לכולנו לשמוע את הדעה של חברי המועצה. עכשיו דורון יחלק לכל אחד מחברי המועצה מסמך שבו הוא יתבקש לאשר ולציין, רק חברי המועצה, סליחה, מה עמדתו לקריטריונים שאני הצעתי, ואני לא מחדש שום דבר. הם רשומים בדרישה לקיומה של הישיבה שלא מן המניין. את הדעה שלי, של דורון ושל בועז אנחנו כמובן יודעים.

מר דוד כץ: תעצור שנייה. תסביר מה זה הדבר הזה בדיוק?

מר אלעד כהן: אני אסיים.

מר דוד כץ: אתה צריך להסביר. חילקת, לא?

מר אלעד כהן: זה מסמך שבו כל חבר מועצה מתבקש לאשר מה העמדה שלו לגבי הקריטריונים. עכשיו, את העמדה שלי, את העמדה של בגריש ואת העמדה של דורון טישלר, אנחנו יכולים להגיד, שלושתנו חתמנו על המסמך. אני מיד אשמח לשמוע את העמדה של חברי המועצה האחרים. אורנה, יש לך עמדה, תמר, אודי, כמובן אביבית. וכמובן את העמדה של דוד. אני מכיר אותה, כי את העמדה הזאת אתה הבעת כבר בישיבת ועדת הנחות. אבל זו הזדמנות להביע את הדברים במליאת המועצה. ואת העמדה של כמובן ראש המועצה, שמעבר לאותו ראש מועצה, הוא גם לצורך העניין הוא גם חבר מועצה מן המניין. אתם יודעים מה העמדה שלכם? אתם רוצים להביע אותה? אם כן, בבקשה. ואנחנו מיד נדע האם רוב חברי המועצה תומכים או לא תומכים בקריטריונים שאני הצגתי, ששוב, הם לא חדשים, הם מופיעים כבר בדרישה לקיומה של הישיבה שלא מן המניין. ואני מניח שאם וכאשר יתברר שרוב חברי המועצה, אני שמח מאוד שאתה מחייך, אני מניח שאם יתברר שרוב חברי המועצה תומכים בקריטריונים האלה, יהיה לי מאוד מוזר לשמוע שהיועמ"ש, אני ממשיך בנקודה שעצרת. אני הפצתי בין חברי המועצה שנמצאים פה מסמך שבמסגרתו מתבקש כל אחד מהם לציין אם הוא תומך או לא תומך בקריטריונים שאני ציינתי גם היום וגם הזכרתי בהזמנה לכינוסה של הישיבה שלא מן המניין. כפי שאמרת, אני, בועז, דורון תומכים בקריטריונים האלה. אני כבר רואה שאורנה רשמה, הביעה תמיכה גם בעניין הזה. תיכף אנחנו נשמע את הדעה של כולם. אני חושב שאם באמת יצא מסר מהדיון היום שאומר שרוב חברי המועצה תומכים בקריטריונים שהצעתי, אני מתקשה לראות איך חברי ועדת הנחות יתעלמו מזה. איך אנשים שהחוק למעשה הקנה להם סמכות לדון במקרים פרטניים בלבד, יתעלמו ממה שנקרא הצהרת מדיניות שאני מקווה לפחות שתצא ממליאת המועצה. ולכן אני רואה חשיבות מאוד גדולה

בלקיים את הדיון בכל של אחד מחברי המועצה יביע את דעתו בנושא. כי אני חוזר ואומר, מבחינתי, לצורך המתווה של הנחת הקורונה, ועדת ההנחות היא ועדה פורמאלית, טכנית. מבחינתי היא קבלן הביצוע בלבד. והייתי רוצה לשמוע כרגע, חסרים לי למעשה את העמדות של תמר, שלך ניר, שלך דוד, של אודי וכמובן של אביבית. כי שלושתנו יחד עם אורנה כבר הבענו את דעתנו. נלך לפי הסדר.

רגע, אלעד, תודה. אני מנהל את הישיבה.

מר ניר ברטל:

סליחה, לא סיימתי. אני שואל מה עמדתו בנושא.

מר אלעד כהן:

אני יודע. רק מזכיר שאני מנהל את הישיבה.

מר ניר ברטל:

מה זה קשור? אני במסגרת הזמן שלי מבקש לשאול את חברי

מר אלעד כהן:

המועצה. איפה הבעיה עם זה?

מעולה. אבל אם אתה מעביר את זכות הדיבור למישהו אחר, זה אומר

מר ניר ברטל:

שסיימת. אני רק רוצה לדעת אם סיימת.

כרגע סיימתי.

מר אלעד כהן:

כרגע זה יכול להיות ארוך.

מר ניר ברטל:

סמוך עלי שאני אדע להתמודד עם זה.

מר אלעד כהן:

אבל סגרנו הסכם. אתה לא מפריע לי, אני לא מפריע לך.

מר ניר ברטל:

מר אלעד כהן: לא התכוונתי להפריע לך. מזכיר לך שזה נושא לסדר היום שאני

ביקשתי, לכן הדובר האחרון זה מי שביקש את -

מר ניר ברטל: נכון, נושא לסדר יום דבר אחרון מי שהציע אותו?

דובר: לא מכיר את זה.

מר ניר ברטל: לא מכיר.

מר בועז בגריש: בפסקה 7(א).

מר ניר ברטל: אני בעד. בואו נעצור ונפנה למשרד הפנים. אלעד, תודה. חבריה, מי

עוד רוצה להתייחס? בבקשה, תמר.

גב' צדוק תמר: אני מאוד מאוכזבת ממה שקורה כאן. עם הנושא הזה. אני בתחילת

המשבר, ברגע שאנשים התחילו לצאת לחל"ת, העליתי את הנושא הזה בפורומים הפנימיים שלנו.

באופן לא פורמאלי, מתוך איזשהי מחשבה לבוא ולבחון אפשרות להיטיב עם התושבים שנפגעו, ככל

שאנחנו יכולים. כמובן שהדבר הזה מבחינתי מובן מאליו שהוא פתוח לדיון. שזה לא מובן מאליו

שעושים את זה. צריך לבדוק מול מה אנחנו עומדים, מול איזה היקף של תושבים מבקשי הנחה

אנחנו צפויים להתמודד. כמה זה יעלה לנו. מה היקף ההנחה שאנחנו רוצים לתת. אבל לתת על זה

את הדעת. זאת אומרת להתעלם מזה פטור בלא כלום אי אפשר. בעיני. ואני לא הרגשתי שום, לאורך

כל הדרך, שאני מדברת לדעתי לפחות מתחילת אפריל, אנחנו היום כבר בסוף יולי, לא קרה שום דבר.

אני מדברת על ישיבות הנהלה ואני מדברת גם על ישיבת מועצה שבה אישרנו את צו הארנונה. אני

לפחות גיבשתי את העמדה שלי בהתאם להבנות וההסכמות שהיו. היה לנו דיון אם זה בסדר לבוא ולומר שהיה לנו דיון פנימי, איזשהי התלבטות באמת איך להתייחס לצו הארנונה. האם לקחת את ההעלאה האוטומטית או לא לקחת אותה או לעשות אולי הפחתה יזומה שלנו. אני חשבת, בשונה מאלעד, שרצה לקדם הפחתה של כמה? 2.5%? 1.5%, אני לא תמכתי בעמדה הזאת מכיוון שאני סברתי שהדבר הנכון לעשות זה לתת את ההנחה למי שצריך ולא באופן גורף. כי כשאתה נותן אותה באופן גורף, אף אחד לא באמת נהנה מזה. מי שצריך את זה לא מרגיש את ההקלה, כי זו הקלה מינורית. ומי שלא צריך את זה גם כן לא מרגיש את זה. אז אין לזה שום משמעות, חוץ מאשר קצת להוריד את רמת השירות לתושב. אני חשבת, מתוך הבנה שברגע שאנחנו לא נאשר הורדה בארנונה, אנחנו כן נאשר מתווה שיאפשר הנחה לאנשים שבאמת זקוקים לזה בתקופה המורכבת הזאת. והדבר הזה לא קרה. אנחנו מבקשים לדון בזה וזה לא קורה. אנחנו מבקשים להתדיין, אפילו להגיע לרמה של דיון, זה לא קורה. אותי מאוד מצער שהגענו למצב שצריך להעלות את זה, לדחוף את זה לכאן. ואני חושבת שזה הכרחי לכל הפחות לדון בזה. לשים את הדברים על השולחן. אנחנו יכולים, אנחנו לא יכולים. זה על סדר היום שלנו, זה לא על סדר היום שלנו. אנחנו מסוגלים לזה, זה בסדר עדיפות גבוה, נמוך. יש לנו לזה כסף, אין לנו לזה כסף. לדבר. לדון על זה. אני חושבת שוועדת הנחות, הייעוד שלה הוא לדון במקרים פרטניים, ומכאן גם הסמכות שלה. כל ההכוונה המשפטית מאוד לא ברורה לי. הוועדה הזאת, המנדט שלה הוא אך ורק לדון בבקשות הנחה של תושבים, ופה גם נגזרת הפרטיות וצנעת הפרט שלא מוציאים מתוך הוועדה הזאת. זה המנדט של הוועדה הזאת. הוועדה הזאת לא יכולה לגבש מדיניות. היה איזה משהו באפריל, שכשניסיתי לשחזר אחורה את כל המהלכים שאני עשיתי כדי להבין מה עברנו, מצאתי איזשהו מתווה שהועבר לחוות דעת. אם אני לא טועה ב-20.4. הועבר לחוות דעת לפני פרסום ומעולם לא פורסם. אז אני לא מבינה איפה היינו מאז. המשבר הוא עכשיו, המשבר הוא כבר כמה חודשים. אנחנו רוצים לתת על זה מענה או לא רוצים לתת על זה מענה? אני עד לרגע זה לא קיבלתי מתווה. זאת אומרת אני לא יודעת מה יש על הפרק. אני מכירה את החוק, באיזה נסיבות תושב זכאי להנחה. את זה אני מכירה. זה לא חדש לי. אבל את המתווה של הקורונה אני לא מכירה.

מר אלעד כהן: את תומכת בקריטריונים האלו?

מר ניר ברטל: אלעד, תודה. אני אמשיך לנהל את הישיבה, תודה, אלעד.

גב' צדוק תמר: אני המצאתי אותם. ודאי שאני תומכת בהם.

מר אלעד כהן: התשובה היא כן, כן?

מר ניר ברטל: אלעד, תודה.

גב' צדוק תמר: התשובה היא חד משמעית כן.

מר אלעד כהן: תודה רבה. אז אנחנו כבר חמישה.

מר ניר ברטל: מי עוד רוצה להתייחס?

גב' אורנה רייטר: אני רוצה להתייחס. כמו שתמר ציינה, באפריל היא התחילה לעבוד

על זה. אני יודעת, כי היא פשוט סיפרה לי שהיא רוצה ללכת ולעבוד על זה פנימית. היא פנתה לדוד,

יו"ר ועדת הנחות, היא פנתה לגזבר, היא ניסתה לבדוק מה אפשר. היא אולי לא ציינה, ותקני אותי

אם אני טועה, התחושה שלה היתה שמנפנים אותה. התחושה שלה היתה שאין שום דרך. ככה זה

התנהל. אני זוכרת שהיתה לנו ישיבת הנהלה, שדיברנו על צו הארנונה, ואני הצעתי שתהיה הנחה

גורפת של 2%. ההחלטה היתה על 1% או מה שהטייס האוטומטי של משרד הפנים, לבקש להוריד את

מה שמשרד הפנים החליט שהוא מעלה. והיתה הסכמה שם שהולך לצאת פרסום של מתווה. פונים

לתושבים. תצא הודעה. היה גם עוד משהו שאנחנו זוכרים. זה לא כתוב, מן הסתם. לצערי אין סיכומים של ישיבות, עדיין. היתה גם הצעה או החלטה שהולכים לעשות איזשהי בדיקה, כמה אנשים יש. ניר, כשהעלינו את זה בפניך, אתה אמרת, ואני אמרתי לך 'חבר'ה, יש פה קורונה כלכלית'. אז אתה אמרת 'באורנית? סוציו 8? קורונה כלכלית? לא נראה לי'. אז כן, ניר. יש קורונה כלכלית באורנית. ב-26.6 היתה מליאת מועצה. עוד פעם דיברנו על זה. תמר קודם הזכירה. אנחנו הרגשנו שבעצם אף אחד לא רוצה לדחוף את זה. ואני מסתכלת על זה ואני אומרת 'וואלה, עולם הפוך'. ראש מועצה שדוגל בקהילתיות, עזרה לזולת, ניר, ארטיקים זו לא תמיכה. גם לא 4,000 ארטיקים. תמיכה זה לתמוך בתושבים שנפגעו. מתי פתאום נהיה אור? כשמועצת שוהם, ראש מועצת שוהם קידם מהלך לתת את ההקלה הזאת לארנונה. עכשיו, הוא לא פסל את ועדת הנחות. נזקק שיכול לקבל עד 70% בוועדת הנחות, עם כל המסמכים וכל החשבונות בנק, ימשיך לגשת לוועדת הנחות. אבל הוא עשה מסלול ירוק. אני מזמינה כל אחד ואחד מכם להיכנס לאתר של שוהם ויראה שם מסלול ירוק.

שם המועצה אישרה. לא הסתתרו מאחורי -

מר אלעד כהן:

רגע, רגע. מה זה התווה הזה?

מר בועז בגריש:

דרך אגב, מה שאנחנו ביקשנו, מה שכתוב כאן, זה מה שיש בשוהם.

גב' אורנה רייטר:

מה שאני כתבתי זה אותו דבר.

מר אלעד כהן:

כאשר מה שעשו שם, לקחו את זה ופשוט עשו סוג של מסלול מהיר.

גב' אורנה רייטר:

לטפל דווקא באלה שהם לא נזקקים ומעולם לא יהיו נזקקים. משק בית שהרוויח 30,000 שקלים ועכשיו, נגיד אדם שהרוויח 30,000 שקלים ועכשיו מקבל דמי אבטלה של 10,000 שקלים, שזה המקסימום, הוא בבעיה. אנשים שהרוויחו 30,000 שקלים, גם הוציאו 30,000 שקלים, או התחייבו ל-

30,000 שקלים. אז עד שהיה המתווה של שוהם, אנחנו הבנו ששום דבר לא הולך לקרות. שום דבר. יש התנגדות, זה עולה כסף. אפילו היו כל מיני צחוקים בוטסאפים שבטח, שוהם, יש להם אזור תעשייה גדול ורחב. וכשהעלינו את זה עוד פעם ועוד פעם, באמצעות אחד, פנינו בישיבת הנהלה לדבר על זה, אז ניר עשה צחוק מזה. בואי דברי. משהו בסגנון הזה. או לדוגמה יוסי בודק. הוא פנה ללמ"ס. יוסי זה הגזבר, למי שלא יודע. הוא פנה ללמ"ס. הלמ"ס לא עובדים מספיק מהר. פעם ראשונה שאני הבנתי שיש איזשהו מתווה זה שתמר חיפשה את המיילים מאפריל, שהיה שם איזה משהו. שלא פורסם ולא היה בשום מקום. זהו. אני חושבת שראש המועצה שדוגל בקהילתיות, עזרה, ערבות הדדית, היה צריך לדחוף את זה. דרך אגב, בבקשה הראשונה שרציתי לדון בזה, אני ותמר רצינו לדון בזה, בכלל לא היתה לי דעה על לקחת בדיוק את המתווה של שוהם, 30% או 50%. ממש לא. רצינו רק לדון בזה. פשוט לא רצה לדון בזה.

אז אנחנו כאן, לצערי הרב. זה לא היה צריך להיות ככה. ואני מצטערת שיש לנו עולם הפוך, עם סודיות וחוסר שקיפות. ומבקשים חומר ולא מקבלים חומר. זהו. זה המצב. הגענו לפה. ועשינו ככל יכולתנו כדי שהתושבים פה יזכו למשהו. זהו.

מר ניר ברטל: תודה. עוד מישהו רוצה להתייחס? מעולה, תודה. אני אגיד כמה מילים. כמו שאמרתם, אנחנו כבר מאפריל עובדים על המתווה הזה. לא חיכינו לשום דבר. אנחנו מקדמים אותו בהתאם לחוק. גם אם יש מישהו שרוצה לנכס לעצמו סמכויות שהוא לא יכול, כי הוא מאוד רוצה להיות מעורב, אני מעריך את הרצון למעורבות, אבל המחוקק קבע בדיוק מי יכול לקבוע את ההנחות ואנחנו פועלים בהתאם למחוקק. והמחוקק, הסברתי בהתחלה, קבעו שיהיו שני נציגים של המועצה ושלושה נציגים של עובדי מועצה, ולא בכדי. ואנחנו פועלים בהתאם לזה. אני מניח שאף אחד לא רוצה שנאשר פה הנחות בניגוד לחוק ואחר כך אנחנו יכולים כל אחד מאיתנו להיות חשופים בנושא.

משתמע ממה שאתה אומר ששוהם עברו על החוק.

מר בועז בגריש:

אני לא יודע מה שוהם עשו.

מר ניר ברטל:

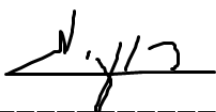
שוהם פשוט לא היתממו.

מר אלעד כהן:

קודם כל אני לא יודע מה שוהם עשו. וגם אני יודע שיש הבדל גדול בין

מר ניר ברטל:

מה שקורה לבין מה שמפורסם. אני לא יודע להגיד מה שוהם עשו. אז כמו שאמרת, התחלנו לעבוד על המתווה הזה כבר מאפריל. ואני חייב להגיד שאם כבר הנושא של התמיכה הכלכלית בתושבים, אני דווקא מאוד גאה באיך שהמועצה והיישוב כולו, המועצה כמועצת אורנית, המועצה המקומית והיישוב כולו נרתמים לסיפור הזה. מי שראה שבוע שעבר, בעצם לא חיכינו, לא עשינו לזה השקה רשמית, התחלנו לעבוד. התחלנו בשמונה צעדים שקראנו להם חבילה כלכלית, תעסוקתית. סיפרנו עליהם כבר שבוע שעבר. אני לא רוצה לחזור עליהם. וזה אני חושב צעד נוסף שמתווסף. אני רוצה להודות הרבה מאוד לשני אנשים שעבדו על זה הרבה זמן והרבה שעות. אחד זה דוד כץ, יו"ר ועדת ההנחות, שקידם את הנושא של ההנחות וזה יפורסם, אני מקווה מאוד, נשלים עוד כמה דברים בירוקרטים לציבור. וליוסי הדרי, הגזבר של המועצה, שגם עבד הרבה מאוד. חברים, תודה רבה. הישיבה ננעלה.

רועי מוסט
מנכ"ל המועצה

ניר ברטל
ראש המועצה